

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sēfer Tōrat Kōhănîm

Ḳaro, Yosef

Ḳסוי, וראק

Fîordâ [Fürth], 451-452 [1690/91-1691/1692]

הולמ תייבג תוכלה

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11660](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11660)

שפתי כהן הושן משפט צו הלכות טוען ונטען מאירת עינים

ה תשביעין אותה כל השנה דעו חתם לאום ומסית אותה מיד בכל עיני וכו' כתב דרובק טר' אכל לא שנועס דהורייתו וכו' ככונים בחלוקה וכו' וכו' ח"ס רחובות הר"ם שכתב וגם האדם השבע שמינה כרפואה דשנועס וכו' תקנת מכונים היא ע"ל ב"ח וזו תמוה דרובק כדכונה לשלם סוף תקנת מכונים השעס דמישיבין שח עיניו כהן כה וכלילי' מ"ט ס"ו אכל כפא"ו חסלס מיו שנועס שמינה כרפואה ס"ד כח"ס הר"ם גופים כפרק החפקדי וכו' לקמן ר"ם רכ"ר וזה שרמקו לתרץ קושיות כ"י לפע"ר לתר' רח"ס הסור כס רב האי מייירי כפיני' ספק אם תורה לא תמידי לשלם כגון שלוחה וירוע שכבר הוניהה השנועס דרף אם תורה הניה מינה לשלם מיד רק לאמר שחתגרס וכן ח"ס הסח"ג וסא"ר פוקסוס דרף כפקדון אין תשביעין אותה היינו כסדיו' שחאבד אלל שחמ"ב שלל פקעס ע"כ חס דורך להשביע כחוכרו כחשונות הר"ם ססריה רבי ירוחם ומסורה ס"פ שמינה סט"ו ש"כ"ס מייירי כדרי' שספאילה לכך פסק הר"ם דחשבע שמינה כרפואה הכלים דאס תורה שחאבד כרפואה מיינת כחמוריו מיד ולכך לא פסק שחמ"ב שלל פקעס דרף אם תורה שפסקה לא חסלס מיד ותפ"ה הר"ם שמינה הסור ס"ב מיינו סיס לחוש סיס לס תועה שאין לעלה רשות בה והשנועס לגאון שמינה כס"ג מייירי הכל שחמניעין אותה אולי תורה שחאבד חנוי אגלה דא מיינת לשלם מיד וכן כתב פ"ה סער ל"ו ח"ס רחשביעין ח"ס אם לס לחוש שחמון הפקדון או הלואה הוא תחת ידה (וכן חשבע בעיר שוסן שחמלק כח"ס פ"ה) וכן אם זה חשורה סיס לס תועה שאין לעלה רשות בה שחמ"ב הלויים כחשביעין על סענה שחאבד ע"ס ורלל כח"ס שכתב בשו"ס ד"אין חשביעין אותה חשוס רכ"ר כסירוע חס לס חמון שאין לעלה רשות בה וכן שכתבתי כתייפבו כל קוסי' חכ"י על כגון וסיון כהנהח מיימינה סוף פ"ה מכלכות טוען מדין שנועס ח"ס ועיין

טו שרין החרש כרין הקטן ר"ל וכמו שכתבנו בס"ד דרואין חס טעמו כדבר שמי' לקטן חכמה מחנו כו' וס' כחרס : יו משביעין אותה ל'טעור דעוה אשה ללל פונסין כשחורה : יק שמשלם לנשתאלתמן כו' אכל אין כופין אותה למכו' כתובת' כשוכת הנאה מיד רכל אשה לנבי בעלס חסתמא חסלס לו חוב כתובתה כשחכרוסו לחסרים והמוכר ש"ס לתכירו וסור ומסלג מחול וכמ"ל לעיל סיון ס"ו וע"ל ס' תכ"ד שחארכת' כוס כסמ"ע ואין כאן חוב על בעל מדר' כתן כיון דלא מטע' עדיין ומן פרעון כשכונס וכמ"ל בס"פ פ"ה ע"ס יע' ואס הכעל מודה כו' עיין בטור וכפ"ה סד"ן זה ובסא"ר זה מ"ס שס עליו : כ דאין משביעין אותה ואס מסרבת מלישבע (מרד"ט' כשכענין ופ' מחובל) כופין אותהכמו שכופין לאיש :

ה (ל' רמ"ס פ"ה חסוען) החרש והשוט' אין נוקקין להם לכל טענה לא לשענתם על אחרים ולא לשענת אחרים עליהם לא לשבועה קלה ואין צ"ל שבויע' חמורה או תשלומין אבל הסומא הרי הוא ככריא לכל רבר בעיניס אלו ונשבע כל מיני שבויעה ונשבעים על טענהו (סור פ"ה) ויש מי שכתב סו שרין החרש כרין הקטן אבל השוט' אפילו נתרפא והורה אינו חייב לשלם ואפילו אם הלוחו בעדים שאבירה שרעת היא ואין צ"ל שאין משביעין אותו לכשיתרפא (והסנהא הפמרונה ל' עיקר) :

ו (סור כסס הר"ם) אשת איש שנתחייבה שבויעה י' (י' משביעין אותה ואס מסרבת מלישבע (מרד"ט' כשכענין ופ' מחובל) כופין אותהכמו שכופין לאיש :

ז (סור ס"ב) ומומנין אות' לדין או שולטין אגלה כדרך שכתבנו לקמן ס"קכ"ד (והסרי"ק פורס צ"ג כסס חס"ה) ואס אין לשלם יכתבו לו ספק י' (ס' שמשלם לנשתאלתמן או לנשתגרס אכל אין בעלה מייב לשלם כשכילה (סס) (ס' אף פ"ה שנושאת ונותנת תוך כבית (מרדכי' פ' המחובל כסס רמ"ב) ודלא כ"ס מולקין כוס (ועיין בא"ה ס"י ז"א) (סור ס"ב וס"ל ס"י ס"ה ס"ב) י' ואס הכעל מודה שחאבד הכלים שחובע' אותה לרשותו מייב לישבע שאין כרפואה ושלא שלט כתי' יד ושלא פטע כסן סכנכסו (בנימין וס"ה ס"ה) כ' דאין חשביעין האשה כס"ה מעוברת דהא מוזיאין אותה מנ"ס כשנומנין חס :

ח (סור ס"ב) ומומנין אות' לדין או שולטין אגלה כדרך שכתבנו לקמן ס"קכ"ד (והסרי"ק פורס צ"ג כסס חס"ה) ואס אין לשלם יכתבו לו ספק י' (ס' שמשלם לנשתאלתמן או לנשתגרס אכל אין בעלה מייב לשלם כשכילה (סס) (ס' אף פ"ה שנושאת ונותנת תוך כבית (מרדכי' פ' המחובל כסס רמ"ב) ודלא כ"ס מולקין כוס (ועיין בא"ה ס"י ז"א) (סור ס"ב וס"ל ס"י ס"ה ס"ב) י' ואס הכעל מודה שחאבד הכלים שחובע' אותה לרשותו מייב לישבע שאין כרפואה ושלא שלט כתי' יד ושלא פטע כסן סכנכסו (בנימין וס"ה ס"ה) כ' דאין חשביעין האשה כס"ה מעוברת דהא מוזיאין אותה מנ"ס כשנומנין חס :

ט (סור ס"ב) ומומנין אות' לדין או שולטין אגלה כדרך שכתבנו לקמן ס"קכ"ד (והסרי"ק פורס צ"ג כסס חס"ה) ואס אין לשלם יכתבו לו ספק י' (ס' שמשלם לנשתאלתמן או לנשתגרס אכל אין בעלה מייב לשלם כשכילה (סס) (ס' אף פ"ה שנושאת ונותנת תוך כבית (מרדכי' פ' המחובל כסס רמ"ב) ודלא כ"ס מולקין כוס (ועיין בא"ה ס"י ז"א) (סור ס"ב וס"ל ס"י ס"ה ס"ב) י' ואס הכעל מודה שחאבד הכלים שחובע' אותה לרשותו מייב לישבע שאין כרפואה ושלא שלט כתי' יד ושלא פטע כסן סכנכסו (בנימין וס"ה ס"ה) כ' דאין חשביעין האשה כס"ה מעוברת דהא מוזיאין אותה מנ"ס כשנומנין חס :

הלכות גביית מלוה צו להלוות לעני ושלא לננשו והשבת העבוס ודין הסידור וכו' ל' סעיפים :

א מצות עשה להלוות לעני ישראל והוא ככ"ה לא יתן חס כשכילה אפי' פתס וסניכסו הן דלא כחשמועס דברי מור"ס ז"ל שכתב כן :

ב מצות עשה להלוות לעני כו' דכתיב כס' משפטס אס כספ' תלוס את עמי את כסני עמך לא תהי' לו כנוסע ופירש"ס וכוהו מהנמ' דאס זה הוא מל' אסר ותוסה הוא וכן חשמשו כאשר תלוס כספך את עמי תלוסו ולא לכרי' ולא יזה מעמי את כעני ולא יזוס עני את שמך ולכולס לא תהי' לו כנוסע שחאבד שלות לא' חן לא התכוע חמנו כחוק' אס אתה יודע שאין לו ומדכב סתס את עמי ולא תיעס אלא לכרי' חשע מני' דמזות עשה היא אפי' להלוות לעסור הדין לפי עשה אלא שעני קודס לו וכפרשת ראה כתיב וכי יזהיבך בך אביון מאסד אחיך באסד שערך ודרשו רז"ל נס כן חמנו עני' עירך קודמין וחמה ככתוב מאסד אחיך דרשו דאס מאכ קודס לאס מאס ומינה דקרוכי' קודמין לאחרים ולא כמ"ס כע"ס דלמדו חמה * שכתוב ביסעי' (כ"ס) מכתבך אל תתעלס שכרי כרמכ"ס וכעור ומכתבר ממזות עשה שכתורה איידי וק"ל :

הלכות גביית מלוה

א מצות עשה להלוות לעני כו' דכתיב כס' משפטס אס כספ' תלוס את עמי את כסני עמך לא תהי' לו כנוסע ופירש"ס וכוהו מהנמ' דאס זה הוא מל' אסר ותוסה הוא וכן חשמשו כאשר תלוס כספך את עמי תלוסו ולא לכרי' ולא יזה מעמי את כעני ולא יזוס עני את שמך ולכולס לא תהי' לו כנוסע שחאבד שלות לא' חן לא התכוע חמנו כחוק' אס אתה יודע שאין לו ומדכב סתס את עמי ולא תיעס אלא לכרי' חשע מני' דמזות עשה היא אפי' להלוות לעסור הדין לפי עשה אלא שעני קודס לו וכפרשת ראה כתיב וכי יזהיבך בך אביון מאסד אחיך באסד שערך ודרשו רז"ל נס כן חמנו עני' עירך קודמין וחמה ככתוב מאסד אחיך דרשו דאס מאכ קודס לאס מאס ומינה דקרוכי' קודמין לאחרים ולא כמ"ס כע"ס דלמדו חמה * שכתוב ביסעי' (כ"ס) מכתבך אל תתעלס שכרי כרמכ"ס וכעור ומכתבר ממזות עשה שכתורה איידי וק"ל :

ב מצות עשה להלוות לעני כו' דכתיב כס' משפטס אס כספ' תלוס את עמי את כסני עמך לא תהי' לו כנוסע ופירש"ס וכוהו מהנמ' דאס זה הוא מל' אסר ותוסה הוא וכן חשמשו כאשר תלוס כספך את עמי תלוסו ולא לכרי' ולא יזה מעמי את כעני ולא יזוס עני את שמך ולכולס לא תהי' לו כנוסע שחאבד שלות לא' חן לא התכוע חמנו כחוק' אס אתה יודע שאין לו ומדכב סתס את עמי ולא תיעס אלא לכרי' חשע מני' דמזות עשה היא אפי' להלוות לעסור הדין לפי עשה אלא שעני קודס לו וכפרשת ראה כתיב וכי יזהיבך בך אביון מאסד אחיך באסד שערך ודרשו רז"ל נס כן חמנו עני' עירך קודמין וחמה ככתוב מאסד אחיך דרשו דאס מאכ קודס לאס מאס ומינה דקרוכי' קודמין לאחרים ולא כמ"ס כע"ס דלמדו חמה * שכתוב ביסעי' (כ"ס) מכתבך אל תתעלס שכרי כרמכ"ס וכעור ומכתבר ממזות עשה שכתורה איידי וק"ל :

א מצות עשה להלוות לעני כו' דכתיב כס' משפטס אס כספ' תלוס את עמי את כסני עמך לא תהי' לו כנוסע ופירש"ס וכוהו מהנמ' דאס זה הוא מל' אסר ותוסה הוא וכן חשמשו כאשר תלוס כספך את עמי תלוסו ולא לכרי' ולא יזה מעמי את כעני ולא יזוס עני את שמך ולכולס לא תהי' לו כנוסע שחאבד שלות לא' חן לא התכוע חמנו כחוק' אס אתה יודע שאין לו ומדכב סתס את עמי ולא תיעס אלא לכרי' חשע מני' דמזות עשה היא אפי' להלוות לעסור הדין לפי עשה אלא שעני קודס לו וכפרשת ראה כתיב וכי יזהיבך בך אביון מאסד אחיך באסד שערך ודרשו רז"ל נס כן חמנו עני' עירך קודמין וחמה ככתוב מאסד אחיך דרשו דאס מאכ קודס לאס מאס ומינה דקרוכי' קודמין לאחרים ולא כמ"ס כע"ס דלמדו חמה * שכתוב ביסעי' (כ"ס) מכתבך אל תתעלס שכרי כרמכ"ס וכעור ומכתבר ממזות עשה שכתורה איידי וק"ל :

ב מצות עשה להלוות לעני כו' דכתיב כס' משפטס אס כספ' תלוס את עמי את כסני עמך לא תהי' לו כנוסע ופירש"ס וכוהו מהנמ' דאס זה הוא מל' אסר ותוסה הוא וכן חשמשו כאשר תלוס כספך את עמי תלוסו ולא לכרי' ולא יזה מעמי את כעני ולא יזוס עני את שמך ולכולס לא תהי' לו כנוסע שחאבד שלות לא' חן לא התכוע חמנו כחוק' אס אתה יודע שאין לו ומדכב סתס את עמי ולא תיעס אלא לכרי' חשע מני' דמזות עשה היא אפי' להלוות לעסור הדין לפי עשה אלא שעני קודס לו וכפרשת ראה כתיב וכי יזהיבך בך אביון מאסד אחיך באסד שערך ודרשו רז"ל נס כן חמנו עני' עירך קודמין וחמה ככתוב מאסד אחיך דרשו דאס מאכ קודס לאס מאס ומינה דקרוכי' קודמין לאחרים ולא כמ"ס כע"ס דלמדו חמה * שכתוב ביסעי' (כ"ס) מכתבך אל תתעלס שכרי כרמכ"ס וכעור ומכתבר ממזות עשה שכתורה איידי וק"ל :

מארת עינים חושן משפט צו הלכות גביית מלוה רט

ב ומ"ט היא מצוה גדולה יותר מהצדק כ"כ הרמב"ם וסודור ז"ל שהמקבל הצדקה כבר נצטרך לשאול (פי' ואף אם לא ילום לוי שאל מהנכ"א שיתנו לו צדקה) וזה שאלו עדיין לא הניע לידו כ"כ עכ"ל ועפ"ר : ג אסור לנגוש את הלוה כו' כבר כתבתי דוה למדו ממס שכתב בתור' לא תסיה לו כנוסה . ד אסור ללוה כו' עד ולומר לו לך כו' פסק הוא במשלוש' של סי' של"ט : ה ולסו' יאס שאל לזורף ולאברה כו' סי' אפי' אין כוונתו דסלו' לאברה כו' אלא כל מה שמוציא שאל לזור' גדול מוקרי' לאבר' שאבר' משמלו' וק"ל : ו ולא יאמר פלוני עני הו' כו' אין דרשו ממ"ט

ב והוא מצוה גדולה יותר מהצדקה וקרובו עני קורם לעניים אחרים ועניו עירו קורמים לעני עיר אחרת ואפילו עשיר שצריך להלוות מצוה להלוותו לפי שעה ולהתנותו אף בדברים וליעצו ענה ההוגנת לו : ג אסור לנגוש את הלוה לפרוע כשיורע שאין לו ואפילו להראות לו אסור מפני שהוא נכלם בראותו למלוה ואין ידו משגת לפרוע : ד אסור ללוה לכבוש מטון חבירו ולומר לו לך ושוב וזמר אתך ויש אתך : ה אסור ללוה לקחת הלוואה * ולהוציאה שלא לצורך ולאברה ער שלא נמצא המלוה ממה לנכות חובו ואם עושה כן נקרא רשע וכשהמלוה מכיר את הלוה שהוא בעל מדה זו מוטב שלא ללוותו ממה שילווהו ויצטרך לנגשו אחר כך ויעבור אכל פעם משום לא תהיה לו כנוסה : ו אפ"כ אם המלוה לבית ריץ למשכן ללוה או ליפרע ממנו יש לבית ריץ לעשות לו ריץ ולא יאמר פלוני עני ואין ופלוני עשיר ואין צריך' אלא אין מרחמים בריץ :

ז אסור למשכנו שלא בשעת הלוואתו * לא ימשכנו הוא בעצמו שאם משכנו הוא בעצמו עובר בלאו (וע"ל סי' ז') אלא כ"ר ישלחו לו שלוחים ואף השולח' לא יכנסו לביתו משכנו * כ"ס (ב"י סי' ז' גם כס הרמב"ם וית' סי' ז' מלוה) ואפילו אם נקם המלוה * להכנס לבית הלוה ולכתוב כל מה שכביתו אין כ"ר נוקקין לו לנכנס לביתו כלל : אלא אם ימצא לו רב רב בחוץ יקחנו * (ומ"ט כפ"י מהמלוה) ויש לשלוח כ"ר ליקח המשכון * מיר הלוה בזרוע ונותנו למלוה ואפילו בחוץ לא ימשכנו * * * * * שלא בשעת הלוואה דבר שעושים בו אוכל נפש * כמו רחים ורכב של יר שהם מטלטלים * אבל בתי רחים של מים הרי הם כקרקע ולא שייך ביה משכון אלא גוביינא כשאר קרקעות שאין בית דין ממשכנין ליקח קרקע למשכון * ומכל מקום אם המלוה עצמו נכנס לבית הרחים ונטל רחים העליונה או הכרול והסוכב והגלגלים כבר נעשו מטלטלים * * * * * ויש להם ריץ כלי אוכל נפש ומחזיר אותם בשעת מלאכה *

ז אסור למשכנו שלא בשעת הלוואתו * לא ימשכנו הוא בעצמו שאם משכנו הוא בעצמו עובר בלאו (וע"ל סי' ז') אלא כ"ר ישלחו לו שלוחים ואף השולח' לא יכנסו לביתו משכנו * כ"ס (ב"י סי' ז' גם כס הרמב"ם וית' סי' ז' מלוה) ואפילו אם נקם המלוה * להכנס לבית הלוה ולכתוב כל מה שכביתו אין כ"ר נוקקין לו לנכנס לביתו כלל : אלא אם ימצא לו רב רב בחוץ יקחנו * (ומ"ט כפ"י מהמלוה) ויש לשלוח כ"ר ליקח המשכון * מיר הלוה בזרוע ונותנו למלוה ואפילו בחוץ לא ימשכנו * * * * * שלא בשעת הלוואה דבר שעושים בו אוכל נפש * כמו רחים ורכב של יר שהם מטלטלים * אבל בתי רחים של מים הרי הם כקרקע ולא שייך ביה משכון אלא גוביינא כשאר קרקעות שאין בית דין ממשכנין ליקח קרקע למשכון * ומכל מקום אם המלוה עצמו נכנס לבית הרחים ונטל רחים העליונה או הכרול והסוכב והגלגלים כבר נעשו מטלטלים * * * * * ויש להם ריץ כלי אוכל נפש ומחזיר אותם בשעת מלאכה *

אין ריץ כלי אוכל נפש ומחזיר אותם בשעת מלאכה

ב ומ"ט היא מצוה גדולה יותר מהצדק כ"כ הרמב"ם וסודור ז"ל שהמקבל הצדקה כבר נצטרך לשאול (פי' ואף אם לא ילום לוי שאל מהנכ"א שיתנו לו צדקה) וזה שאלו עדיין לא הניע לידו כ"כ עכ"ל ועפ"ר : ג אסור לנגוש את הלוה כו' כבר כתבתי דוה למדו ממס שכתב בתור' לא תסיה לו כנוסה . ד אסור ללוה כו' עד ולומר לו לך כו' פסק הוא במשלוש' של סי' של"ט : ה ולסו' יאס שאל לזורף ולאברה כו' סי' אפי' אין כוונתו דסלו' לאברה כו' אלא כל מה שמוציא שאל לזור' גדול מוקרי' לאבר' שאבר' משמלו' וק"ל : ו ולא יאמר פלוני עני הו' כו' אין דרשו ממ"ט

שפתי כהן הושן משפט צו הלכות גביית מלוה מאירת עינים

צו 6 אלוהה בין שהיא עניי כו' וכתב הסמ"ס והם גרוסה וכו' והא
מכרימ' האלוהה לטוב רק שהיו מחשכין אותם וע"כ הטעם
שלא לצער האלוהה טובה עבור ודומה והיא שיעלה לא סיך גרוסה וכו' ור"ם
פליג וס'ל דשיירא אפילו אלמנה מחשכין א"כ יס לומר דגרוסה אפילו
ת"ק תורה ליה ודו"ק : ד הן מחשכין וכן טעם הרמ"ם בס' מתנות פ'
כי תנה דר' ויפור פוסקי' : ג. וזהו

שכתב'ם לא כתב הכהן תרתי ומחור בעל כרסו אלא ללמדנו
שהק' בכתיבת תרתי שלא כתיב בהו כפרוש בתור' שאם עבר השליש
כ"ד ועבד דלר"ד להסתייר וכו' דה"ל לכתור' אפי' בעת זרזון
וכסרת אפי' דאמר בתמור' כל תמי' דאמר רמח"ל לא תפטר אזי
עבד מהני ולא הולך הכתום
לקסור' אלא כשעבד ב"ה וכנס
ותפס ולא כשעבד השליש ב"ד
ותפ' מ"ה כתב דו"ד ק"ל כרבי'
דאמ' אי עבד לא מהני והו' עומד
בתי' מלקו' אם אינו ממזין אם
כאבד כאלפון דא"ר בתור' וכמ"ש
כסמך ועד"ר שם הארבי"ת אבל
מזמן הספור' לא איירי דפשוט ליה
דה"ל להקור' לכן כא' בעת זרז'ו'
וקי' כן סמך כשפו אפי' אחר
זה שם בד"ן ד' בד"ן עבר ב"ס
וכנס לבית הלוה ומשקן דממ''
ממ'ם נביה'ת משכ כלמדו ג"ס
הכך תרתי ה"ל וכמו שאנו
זרז'ו' לומר דמ"ה קי' ואל כנס
הכהן תרתי דאינו נלק' עליהן כל'
וזמן שלא נאבד מידו ואפשר
בפורת דה"ל לאו הכתיב לעש'
כמ"ס אפי' הד"ן ד' בעב' ב"ס
וכנס כו' וכבר כתבת' בדריש'
ומכח מהמ"מ ומכס' הראב"ד
דמ"ל להרמ"ם דידיני' שיש
בוה נס הראב"ד ששינו' על
הרמ"ם בתפלת הכי דני' שכתי'
דאם נאבד המשכון נלק' לא כתב
השנתו כא' ככל השל"ש ושעם
הו' המקור' ונס כהמ"מ רחוב' כב'
בכות הראשונות למ"ש בהש"ט ע"ס. ואף שכת' שער א' רי"ן
ד' שיב' ל' הרמ"ם וכתב בשמו דאם מכל בגד אלמנה מפזיר לם
מיד זריבין לומר ז' ב' ד"ל קאמר מיד תדע דהא דא"כ כ"ד"ן זה
כתב הכ"ת כדרי' אשכחתי כלי אוכל נפש דאין זרז' להסתיירין אלא
בעת זרזון ומאן פלג ליה הלא הרמ"ם שני' בלשון א' כתבת'
מזיירין כע"כ אלא ז' ל' דכוונתו דכ"ת כמ"ס מחזירין מיד ר"ל דל'
מהני ליה כהו' תפסי' לעינין חובו וזה ראו' שכתב שם בע"ת ע"ג
ז' מחזירין לם מיד אם תורה חובת תשלם ואם תכפר חובת תשב'
וגם כרסו דהרמ"ם י' לתרץ כן וכן נראה עיקר שהרי גם הוא כתב עליו שם כן ז' מחז' בעל כרסו ואם תורה תשלם ואם
תכפר תשב' ותפס ל' גמר דמ"ס המקבל דאיתא שם כהו' דחבל סביב דשייטת' ואל' אפי' יול מהדר ליה דל' דברי שפיעין כן
אוכל נפש כו' ופרוש הכ"ת עליו שם דין' ה' דלעת זרזו' אל' סיידרנו ודו"ק כי זה נראה כרו'
בסימן תפ"ס והביאו כ"מ אהא דכתב הרמ"ם כרפ"ג דתלוה כנגד אלמנה דמזייר לה כע"כ ז' דאיתא כמ"ד דכל דאמר רמח"ל לא
תעבדו אזי עבד לא מהני כו' ישבת' בדרישה דל"ק מ"ש ע"ס ד"ב כונתו למ"ס ועבד"ר מ"ש ע"ג עוד נכונ טעם ודו"ק : טו
פרשות הפורשות מ' אפילו נזמר על פרות שהוא כלי מתיר ולאסוקי נזמר על פרות המרכסות כתבואה שתייבשה להסיר ממנה הקליפה
דאסור וכמ"ס השור כס"ב ע"ס וכו' מור"ם לאסוקי מדעת הרמ"ה שכתב הסו' משמו שנס כלים ששייטת' בהם מלאכה להפרינם
בדמיון ג"כ בכלל כלי אוכל נפש ומס' דלא כוונתי ע"ס : יז ואפילו שני כלים המסוכרים יחד כו' זה נלמד
מודכת' לא יתבול רישי' ורכב סהם מיוקדים למלאכה א' ועובר על שני' בפעם א' דאל' כוונתו לל' : טז אוכל
נפש חותר למשכנו כו' דדוקא אכל' אוכל נפש הקפידה התורה שכו' משתדל לנפשו אוכל נפש או אוכל מתוכו ומתנו לעולם משא"כ
אוכל נפש כנון לנס וכשר וסבר שהו' בידו בעין מאת' שסדרו והייתו לו ל' יום כמ"ס כסמך סכ' לוקמין מידו המתיר דבתוך ל' יום
בללו יעשה מלאכה וישתדלו לו חובות אלאחר זמן : יט מייב להסתיירין לו' בשעת עשיית מלאכה בכל' אוכל'
נפש וכמ"ס מור"ם ע"ג בסג"ה דדיבי בע"ה הוא כמו שלי"ש בית דין דקא' נמי אזה ומ"ס דה"ל כלי אוכל נפש ל"ד כלי אוכל נפש אלא ר"ל
בל הגרזין לו משזיר לו בעת זרזו' וכ"כ הרמ"ם כדרי' שם דין' ע"ס וכתבו המספר כסמך ס' ואל' אית' מור"ם למעט אלא דברים
שאינם זריכים להלוה לגמרי וז"ל אבל אם משכנו התלוה כשאר דברים כו' ודו"ק : כ גומר הקדש דמנוה
בשעת מלאכה א' לסתייר ודיינו אם הקדיש חנה לבדק הכיית או לעניים ומשכנו הגזר דגם העניים משלחן נכוה קובי ולא שייך כהו'
מה שאחר בהשבת העבדו וזו תהיה דקדק שלגבי נכוה לא שייך תהיה לו דקדק שכל הדקדק שלו הוא כ"כ כע"ת שם : כ"ג כיון
אם מדעתו חסר למלו' כו' כבר כתבת' טעמו כס"ו : כד
אלמנה כו' ומשמע דאפי' מאי דמות' לתבול באשר דהיינו ע"ש ליה כ"ד אסור נבי' אלמנה והלו' היא עשירה כיון שהיא תשם כס דרך
הנשים וקצת אלמנה שאין לה עורר וסומך לה מאי' ולא מאי' סכנר יתה מרשותו וכו' גרוסה ולאסוקי בתולה שהיא
כרשות אביה כ"ל : כה
מזיירין ממנו בעל כרסו כבר כתבת' כס"ג דגם הוי' כעל כרסו אינו ר"ל מיד אלא בעת
זרז'ו' ע"ס מילתא בעעמא והכחיתו בלדו : כו
ואם תכפור תשב' עין כהנ"ה שכתבת' דל' שזה מיידי דוקא
הוי' דמשכנה בעדים דלית ליה מינו דלקוט הוא בידי ונס ראוהו בידו אח"כ דלית ליה מינו דהקור' לך דכס"ג אף בשאר כל דאם
הוי' נאמן לעשון עליו כד' דמיו אפילו בעודו בידו (אבל ק' אם כן שפיע' דאם תכפור תשב' ואפילו בעודו בידו
כתי') דאל"כ הו' נאמן במינו ואף שחוטל עליו להסתייר ומכל מקו' אפי' בעי' לא הוה מורה שתכלה ולא היינו יכולים לנפוחו להסתייר
לה וכו' השור כדרי' שית' ע"כ ש"ס כסכל כלי אוכל נפש ובגד אלמנה ע"ס וכן הוא בגמור' כס"ג המקבל כסוכל כלי אוכל נפש ועמ' ע

סנה ° (טור בס"ד וי"ו א"ס דלא בסמ"ס) אבל שאר כלי אומנות
כנון זוג של סמרים ° ופרות המורשות מותר למשכנן :
היו לו ה' רחים אינו רשאי למשכן אפילו אחת מהן ואם
אינו עושה מלאכה אלא באח' מהן מותר למשכון השאר
חבל כלים הרבה של אוכל נפש חייב על כל כלי וכלי י'
ואפילו ב' כלים המחזירים יחד לעשות בהם מלאכה אחת
כמו המספריים שגווזים בהם (ירק) זה עובר בכל' לאוין :
י"א אוכל נפש מותר למשכנו ובלבר שישאר לו השיעור
שמסרין לו :
י"ב (רמ"ש שס"ו ס') אם הוא בעצמו משכנו י' חייב
להחזיר לו ° (ג"ת ס"ו א') א"כ המשכון כ' גזבר
הקדש או גזבר עניים :
סנה ° וי"נו דוקא כלי אוכל נפש (דכו') כמו השליש ב"ד אבל
אם משכנו המלוה שאר דברים ° (רמ"ג וכו' י"ז וכו' ס')
מ"ג אפי' דעובר בלאו מ"מ מה שעשה עשו ופין זרז' להסתייר
לועד שיסלם לו :
יג ° (טור ס"ו נסס הרמ"ה) כל אם מדעתו מסר למלוה או
לשליח בית דין כלים שעושים בהם אוכל נפש מותר
לקחתם :
יד כ"ג (א') אלמנה בין שהיא עניה בין שהיא עשירה
(ב) אין ממשכנין אותה שלא בשעת הלוואה ° (טור
ס"ג נסס הרמ"ה ולאסוקי רמ"ס) ואפילו שליח כ"ר ° (ס"ס דהנ"ס
י"א) ואם עבר וחבל בגד אלמנה כ"י מחזירין ממנו בע"כ
ואם תורה משלם י"ד (4) ואם תכפור תשב' :
אמר

ונס מחז' כפל כרסו דהרמ"ם י' לתרץ כן וכן נראה עיקר שהרי גם הוא כתב עליו שם כן ז' מחז' בעל כרסו ואם תורה תשלם ואם
תכפר תשב' ותפס ל' גמר דמ"ס המקבל דאיתא שם כהו' דחבל סביב דשייטת' ואל' אפי' יול מהדר ליה דל' דברי שפיעין כן
אוכל נפש כו' ופרוש הכ"ת עליו שם דין' ה' דלעת זרזו' אל' סיידרנו ודו"ק כי זה נראה כרו'
בסימן תפ"ס והביאו כ"מ אהא דכתב הרמ"ם כרפ"ג דתלוה כנגד אלמנה דמזייר לה כע"כ ז' דאיתא כמ"ד דכל דאמר רמח"ל לא
תעבדו אזי עבד לא מהני כו' ישבת' בדרישה דל"ק מ"ש ע"ס ד"ב כונתו למ"ס ועבד"ר מ"ש ע"ג עוד נכונ טעם ודו"ק : טו
פרשות הפורשות מ' אפילו נזמר על פרות שהוא כלי מתיר ולאסוקי נזמר על פרות המרכסות כתבואה שתייבשה להסיר ממנה הקליפה
דאסור וכמ"ס השור כס"ב ע"ס וכו' מור"ם לאסוקי מדעת הרמ"ה שכתב הסו' משמו שנס כלים ששייטת' בהם מלאכה להפרינם
בדמיון ג"כ בכלל כלי אוכל נפש ומס' דלא כוונתי ע"ס : יז ואפילו שני כלים המסוכרים יחד כו' זה נלמד
מודכת' לא יתבול רישי' ורכב סהם מיוקדים למלאכה א' ועובר על שני' בפעם א' דאל' כוונתו לל' : טז אוכל
נפש חותר למשכנו כו' דדוקא אכל' אוכל נפש הקפידה התורה שכו' משתדל לנפשו אוכל נפש או אוכל מתוכו ומתנו לעולם משא"כ
אוכל נפש כנון לנס וכשר וסבר שהו' בידו בעין מאת' שסדרו והייתו לו ל' יום כמ"ס כסמך סכ' לוקמין מידו המתיר דבתוך ל' יום
בללו יעשה מלאכה וישתדלו לו חובות אלאחר זמן : יט מייב להסתיירין לו' בשעת עשיית מלאכה בכל' אוכל'
נפש וכמ"ס מור"ם ע"ג בסג"ה דדיבי בע"ה הוא כמו שלי"ש בית דין דקא' נמי אזה ומ"ס דה"ל כלי אוכל נפש ל"ד כלי אוכל נפש אלא ר"ל
בל הגרזין לו משזיר לו בעת זרזו' וכ"כ הרמ"ם כדרי' שם דין' ע"ס וכתבו המספר כסמך ס' ואל' אית' מור"ם למעט אלא דברים
שאינם זריכים להלוה לגמרי וז"ל אבל אם משכנו התלוה כשאר דברים כו' ודו"ק : כ גומר הקדש דמנוה
בשעת מלאכה א' לסתייר ודיינו אם הקדיש חנה לבדק הכיית או לעניים ומשכנו הגזר דגם העניים משלחן נכוה קובי ולא שייך כהו'
מה שאחר בהשבת העבדו וזו תהיה דקדק שלגבי נכוה לא שייך תהיה לו דקדק שכל הדקדק שלו הוא כ"כ כע"ת שם : כ"ג כיון
אם מדעתו חסר למלו' כו' כבר כתבת' טעמו כס"ו : כד
אלמנה כו' ומשמע דאפי' מאי דמות' לתבול באשר דהיינו ע"ש ליה כ"ד אסור נבי' אלמנה והלו' היא עשירה כיון שהיא תשם כס דרך
הנשים וקצת אלמנה שאין לה עורר וסומך לה מאי' ולא מאי' סכנר יתה מרשותו וכו' גרוסה ולאסוקי בתולה שהיא
כרשות אביה כ"ל : כה
מזיירין ממנו בעל כרסו כבר כתבת' כס"ג דגם הוי' כעל כרסו אינו ר"ל מיד אלא בעת
זרז'ו' ע"ס מילתא בעעמא והכחיתו בלדו : כו
ואם תכפור תשב' עין כהנ"ה שכתבת' דל' שזה מיידי דוקא
הוי' דמשכנה בעדים דלית ליה מינו דלקוט הוא בידי ונס ראוהו בידו אח"כ דלית ליה מינו דהקור' לך דכס"ג אף בשאר כל דאם
הוי' נאמן לעשון עליו כד' דמיו אפילו בעודו בידו (אבל ק' אם כן שפיע' דאם תכפור תשב' ואפילו בעודו בידו
כתי') דאל"כ הו' נאמן במינו ואף שחוטל עליו להסתייר ומכל מקו' אפי' בעי' לא הוה מורה שתכלה ולא היינו יכולים לנפוחו להסתייר
לה וכו' השור כדרי' שית' ע"כ ש"ס כסכל כלי אוכל נפש ובגד אלמנה ע"ס וכן הוא בגמור' כס"ג המקבל כסוכל כלי אוכל נפש ועמ' ע

סנה ° (טור בס"ד וי"ו א"ס דלא בסמ"ס) אבל שאר כלי אומנות
כנון זוג של סמרים ° ופרות המורשות מותר למשכנן :
היו לו ה' רחים אינו רשאי למשכן אפילו אחת מהן ואם
אינו עושה מלאכה אלא באח' מהן מותר למשכון השאר
חבל כלים הרבה של אוכל נפש חייב על כל כלי וכלי י'
ואפילו ב' כלים המחזירים יחד לעשות בהם מלאכה אחת
כמו המספריים שגווזים בהם (ירק) זה עובר בכל' לאוין :
י"א אוכל נפש מותר למשכנו ובלבר שישאר לו השיעור
שמסרין לו :
י"ב (רמ"ש שס"ו ס') אם הוא בעצמו משכנו י' חייב
להחזיר לו ° (ג"ת ס"ו א') א"כ המשכון כ' גזבר
הקדש או גזבר עניים :
סנה ° וי"נו דוקא כלי אוכל נפש (דכו') כמו השליש ב"ד אבל
אם משכנו המלוה שאר דברים ° (רמ"ג וכו' י"ז וכו' ס')
מ"ג אפי' דעובר בלאו מ"מ מה שעשה עשו ופין זרז' להסתייר
לועד שיסלם לו :
יג ° (טור ס"ו נסס הרמ"ה) כל אם מדעתו מסר למלוה או
לשליח בית דין כלים שעושים בהם אוכל נפש מותר
לקחתם :
יד כ"ג (א') אלמנה בין שהיא עניה בין שהיא עשירה
(ב) אין ממשכנין אותה שלא בשעת הלוואה ° (טור
ס"ג נסס הרמ"ה ולאסוקי רמ"ס) ואפילו שליח כ"ר ° (ס"ס דהנ"ס
י"א) ואם עבר וחבל בגד אלמנה כ"י מחזירין ממנו בע"כ
ואם תורה משלם י"ד (4) ואם תכפור תשב' :
אמר

ונס מחז' כפל כרסו דהרמ"ם י' לתרץ כן וכן נראה עיקר שהרי גם הוא כתב עליו שם כן ז' מחז' בעל כרסו ואם תורה תשלם ואם
תכפר תשב' ותפס ל' גמר דמ"ס המקבל דאיתא שם כהו' דחבל סביב דשייטת' ואל' אפי' יול מהדר ליה דל' דברי שפיעין כן
אוכל נפש כו' ופרוש הכ"ת עליו שם דין' ה' דלעת זרזו' אל' סיידרנו ודו"ק כי זה נראה כרו'
בסימן תפ"ס והביאו כ"מ אהא דכתב הרמ"ם כרפ"ג דתלוה כנגד אלמנה דמזייר לה כע"כ ז' דאיתא כמ"ד דכל דאמר רמח"ל לא
תעבדו אזי עבד לא מהני כו' ישבת' בדרישה דל"ק מ"ש ע"ס ד"ב כונתו למ"ס ועבד"ר מ"ש ע"ג עוד נכונ טעם ודו"ק : טו
פרשות הפורשות מ' אפילו נזמר על פרות שהוא כלי מתיר ולאסוקי נזמר על פרות המרכסות כתבואה שתייבשה להסיר ממנה הקליפה
דאסור וכמ"ס השור כס"ב ע"ס וכו' מור"ם לאסוקי מדעת הרמ"ה שכתב הסו' משמו שנס כלים ששייטת' בהם מלאכה להפרינם
בדמיון ג"כ בכלל כלי אוכל נפש ומס' דלא כוונתי ע"ס : יז ואפילו שני כלים המסוכרים יחד כו' זה נלמד
מודכת' לא יתבול רישי' ורכב סהם מיוקדים למלאכה א' ועובר על שני' בפעם א' דאל' כוונתו לל' : טז אוכל
נפש חותר למשכנו כו' דדוקא אכל' אוכל נפש הקפידה התורה שכו' משתדל לנפשו אוכל נפש או אוכל מתוכו ומתנו לעולם משא"כ
אוכל נפש כנון לנס וכשר וסבר שהו' בידו בעין מאת' שסדרו והייתו לו ל' יום כמ"ס כסמך סכ' לוקמין מידו המתיר דבתוך ל' יום
בללו יעשה מלאכה וישתדלו לו חובות אלאחר זמן : יט מייב להסתיירין לו' בשעת עשיית מלאכה בכל' אוכל'
נפש וכמ"ס מור"ם ע"ג בסג"ה דדיבי בע"ה הוא כמו שלי"ש בית דין דקא' נמי אזה ומ"ס דה"ל כלי אוכל נפש ל"ד כלי אוכל נפש אלא ר"ל
בל הגרזין לו משזיר לו בעת זרזו' וכ"כ הרמ"ם כדרי' שם דין' ע"ס וכתבו המספר כסמך ס' ואל' אית' מור"ם למעט אלא דברים
שאינם זריכים להלוה לגמרי וז"ל אבל אם משכנו התלוה כשאר דברים כו' ודו"ק : כ גומר הקדש דמנוה
בשעת מלאכה א' לסתייר ודיינו אם הקדיש חנה לבדק הכיית או לעניים ומשכנו הגזר דגם העניים משלחן נכוה קובי ולא שייך כהו'
מה שאחר בהשבת העבדו וזו תהיה דקדק שלגבי נכוה לא שייך תהיה לו דקדק שכל הדקדק שלו הוא כ"כ כע"ת שם : כ"ג כיון
אם מדעתו חסר למלו' כו' כבר כתבת' טעמו כס"ו : כד
אלמנה כו' ומשמע דאפי' מאי דמות' לתבול באשר דהיינו ע"ש ליה כ"ד אסור נבי' אלמנה והלו' היא עשירה כיון שהיא תשם כס דרך
הנשים וקצת אלמנה שאין לה עורר וסומך לה מאי' ולא מאי' סכנר יתה מרשותו וכו' גרוסה ולאסוקי בתולה שהיא
כרשות אביה כ"ל : כה
מזיירין ממנו בעל כרסו כבר כתבת' כס"ג דגם הוי' כעל כרסו אינו ר"ל מיד אלא בעת
זרז'ו' ע"ס מילתא בעעמא והכחיתו בלדו : כו
ואם תכפור תשב' עין כהנ"ה שכתבת' דל' שזה מיידי דוקא
הוי' דמשכנה בעדים דלית ליה מינו דלקוט הוא בידי ונס ראוהו בידו אח"כ דלית ליה מינו דהקור' לך דכס"ג אף בשאר כל דאם
הוי' נאמן לעשון עליו כד' דמיו אפילו בעודו בידו (אבל ק' אם כן שפיע' דאם תכפור תשב' ואפילו בעודו בידו
כתי') דאל"כ הו' נאמן במינו ואף שחוטל עליו להסתייר ומכל מקו' אפי' בעי' לא הוה מורה שתכלה ולא היינו יכולים לנפוחו להסתייר
לה וכו' השור כדרי' שית' ע"כ ש"ס כסכל כלי אוכל נפש ובגד אלמנה ע"ס וכן הוא בגמור' כס"ג המקבל כסוכל כלי אוכל נפש ועמ' ע

מארת עינים הושן משפט צו הלכות טוען ונטען שפתי כהן ר

עוד מזה כהנא ד' כה אכר המשכון או נשרף לו וכ"כ הרמ"ם נס כן בחבל כלי אוכל נפש וכו' עכ"ל וכו' נבית הלוח המשכון והמחבר שכתבו כאן ולא באיך משו' דהרמ"ם כתב כהן ו' ראשונה כפ' דמלוס ע"ג אלל אס הס עדין כעין

ד אכר המשכון עיני כמ"ס ס"ק כ"ה ער לכל ללו היתק לעסה אפי"ל לא תקיים העסה אינו לוקח עליו ועיין בה' המחיר וצ"ע ועוד השיג הרמ"ם מטעם אחר דכיון דכתיב באונסיהו אין לוקח ומשלם וכן חזון עליו סת"ם בספר חנוך פ' כי חמל : ה לוקח ומחשב המשכון ומכוע ספאר דרין עכ"ל רמ"ם הרי דכתבנו ע"פ ב"ד סלא נשמת הלוואתו חייב אף באונסיהו ועיין

מ"ס לעיל ס' ע"ב : ו מותר למשכנו וכן אס בול וגזלחו בעין או אפילו הוכיחם בולן ולא נוקף דמי בזילמו כמלוח מותר למשכנו בעצמו כ"כ בספר יו"ט ס' רע"ב וסוגר במרדכי עקב המיתב ובתש"ל חיי' לנספר כו"ק י"ח י"ד בבב"א : ז י"ח מי שאומר כו"ב וכן ספק בכפר ב"ה ע"ל ועיין בתש"ל ר"א ז' מייס' ל"ג מ ודוקא שאין לו לשלם כו"ע עיין ד"א דף פ"ר ע"ב שגסיהו ו"ל דוקא שאין לו לזלוח ועבד' ומספרי וגי' בתש"ל ר"א ז' מייס' ס' כ"ח ועיין בתש"ל מפרש"ס ס' ז' : א אס הכר בלי ליה צ"ע ס' א"ל ביד החלוס אינו רשאי החלוס להשמש בו וכן מוכח מדברי הרמ"ן בס' מהלכות ס"ג פנויות סריניס ובמדרוש הר"ן ס"ג נועות אכל אס רוי"ס לכוף מחוסקות והר"ם חולקין עכ"ל סמ"ע ועמ"ס לקמן ר"ס ק"ו דאין חולקין :

טו (טו) טור ס"ה נכס ר"ס (י) יש מי שאומר שאין שליח ב"ר אסור ליכנס לביתו למשכנו כה אלא במשכנו להיות בטוח ממעותיו ולא הגיע זמן הפרעון אבל כשהג' זמן הפרעון ובא לגבות חובו וזה אינו רוצה לפרועו והוא בחזק' שיש לו מטלטלין ומכריח שליח ב"ר נכנס לביתו למשכנו ויפרע לזה חובו שפריעת ב"ה מצוה (י) וע"ל ס' ע"ג ס"ה) ומכין אותו עד שתצא נפשו כרי לקיימה כס אבל אין כופין אותו להשכיר עצמו ולא לעשות שום מלאכה כרי לפרוע (טור ס"ה נכס

הר"ם) ואפילו התנה על עצמו שיתפוס המלוה את גופו וכתב לו זה בשטר אינו מועיל ואינו יכול לא לאסרו ולא להשתכר בו :

הגה (ח) ודוקא שאין לו לשלם אבל אם יש לו ואינו רוצה לשלם בית דין סוכסין אותו ומכין אותו עד שתצא נפשו וכופין אותו לשלם (בספר אגודה פ' כל כתבי ריב"ס מ"ח ספ"ד) ויש אומרים דאפילו אם אין לו לשלם אס נשבע להיות מכוס עד שישלם צריך לקיים שנכסו (ריב"ס מ"ח ספ"ד) (ועיין לקמן סוף ספ"ח) :

טז (סס כרמ"ס דין מ') אחר הממשכן את חברו בבית דין וא' שמשכנו בידו בורעו או מרעת הלוח אס איש עני הוא ומשכנו דבר שהוא צריך לו ה"ז מנו' להחזיר לו העבט בעת שהוא צריך למחזירו לו (ס) את הכר בלילה כרי לישן עליו ל"ג ואת המחרישה ביום כרי לעשו' בה מלאכתו אס כן מה מועיל לו המשכון כרי שלא ישמש החוב בשביעית ל"ג ולא יעשה מטלטלים אצל בנו ל"ג אלא יפרע מהמשכון אחר שמת הלוח כר"א כשמשכנו שלא בשעת הלואתו (י) אבל אם משכנו בשעת הלואתו ל"ג אינו חייב להחזירו לו :

הגה (המכין בתש"ל ס' י"א ועיין ב"ד ר"ס ר"ח) מלות השכ"ס עכטו ס"א מלות פס"ס שמתן שרין כחוב בלדה ולכן אין ב"ד של מטה מסוייבין לכוף עליה ל"ג (י) אלא אס רוי"ס לכוף הפרט בידם :

יז (סס כרמ"ס דין ו') שליח ב"ר שבא למשכן לי המשכון ל"ג דברים שא"א ליתן אותם משכון כגון בגר שעליו וכלי שאוכל בו וכיוצא באלו ונטען ל"ג מטה לישב עליה ופטה

כ"ה אכר המשכון או נשרף לו וכ"כ הרמ"ם נס כן בחבל כלי אוכל נפש וכו' עכ"ל וכו' נבית הלוח המשכון והמחבר שכתבו כאן ולא באיך משו' דהרמ"ם כתב כהן ו' ראשונה כפ' דמלוס ע"ג אלל אס הס עדין כעין ס"ל דאיונו לוקח משום דהוא לאו היתק לעסה שכתב השכתב לו את העבט עד כנולו השמש תשיכנו לו וכבר כתבתי דנס קבלת כלי אוכל נפש ובד' אלמ' בכלל אותו ההשכון וכמ"ס ברי"ט ע"ג ש"ס חס כתבתי טעם למה נלקח כשהכר או נשרף ה' ק"ל רכל לאו היתק לעסה אפי"ל לא כתקיים העסה אינו לוקח עליו : כו אכל לערב מותר במרוא ליק' לה מדכתיב לא תכא אל ביתו על ביתו דלוי דוקא אורזים רחמנא אכל לכ"ה הער' לא אסור : כו ואס זקף עליו השכר כמלוה כו' דאז נעשה ממנו הלואה : כה כה אלא למשכנו להיות בטוח ממעותיו ולא הגיע הזמן וכו' א"ס ע"ג ס"ה) שגסיהו ככר זמן הפרעון כשאינו רוצה לגבות חובו ממעותיו משום דאס כן צריך לסדר לו ואין בידו דהלו' כרי הסידור וכדי שוכו ומ"ה רצה למשכנו הכל ולהסו' לו קצת לעת זכרו ויהיה הכל משועבד לחובו וכמ"ס סו' והמכין כס"ג (ועתה זה כתבו המפרשים כמ"ס כפר"ס ס"ה) או משאר טעם שיש לו . ולא כמשמעות ע"פ דס"ל דדוקא * בתוך הזמן איירי ע"ס : כט אכל אין כופין אותו להשכיר כו' בראה דהוא מטעם דכתיב כ"י בני ישראל עבד' ש"ט דה"י הוא קודם ודוקא כנגד משל חכירו כתיב וכמכר בניביתו ולא ע' בהלוואתו שלהוא' נתכס ועמ"ס הטור כסיון ז"ט ס"ה י"ט : ל את הכר בלילה כו' הוא ל' המשכ' דמרי קרא' כתיב לא תשכך בפכותו (פ' לא תשכך נפסך

ועבטו עדין בידך) השכ תשכ לו את העבט כנולו שמש ותייכו כס' לילה וכת' עד בא השמש תשיכנו לו והיינו כמות יום שמחזירו לידו כל היום עד שקיעת השמה דאז סוור ונטלו מידו ונקט כר בלילה לרבות' דאע"פ דאינו צריך כל כך שאפשר לו לישן על חטע ומפץ מכל מקום במקום שרבי' ככר צריך להסויר לו הכר : לא ואת המחרישה פ"ס אע"פ שאינו כלי אוכל נפש דאזכר עליה התור' וכ"מ הטור והמחבר לפני זה כמ"ס מכל מקום כיון שצריך לעשות בו מלאכה להסויר נפשו הוא הכלי שע"בא האוכל נפש צריך להסוירו לו ועיין בסמוך ס"ג : ל"ג ולא יעשה מטלטלי אצל בנו ככיו דמטלטלי דיחמי אין משעבדין להמלוה מן קרין וזה סיי' וכת' אלא יפרע מהמשכון אחר שמת הלוח דל"ג ק' הלא נס כמ"י הלוח יכול להפרע ממנו כשצ"ה להסוירו ע"ד שלא למור ולקח כתורת משכון וכמ"ס הטור והמחבר בסמוך כמ"כ ונס לאחר תק' בגאובי י"ג כ"ח בזה וכמ"ס בסיון ק"ז ע"ג ס"ס : ל"ג אלא יפרע מהמשכון כו' כטור מסיים בזה וכתב ז"ל וא"ל להסוירו לכנו ע"ס והמחבר כתבו בסמוך ס"ט : ל"ג איני חייב להסויר וכתב ב"ד מ"מ ע"ג ס"ט ע' ומשמע מדברי סוף המקבל דלכ"ע דכ' הרי' ללו' תדיר כנון כר ומחרי' צריך להמתין עד שפראו עכ"ל וצ"ל לפי זה דמ"ס אין צריך להסויר ר"ל אכל מכל מקום אינו יכול למכור (פ' לא תשכך נפסך

לו) אבל אס רוי"ס לכוף כו' הת' והר"ם חולקים ע' והארבתי מוס ובדריש בר"ס ק"ז ועיין מה שכתב סס

בס"מ ועיין ב"ד ר"ס ר"ח : לו דברים שא"א ליתן אותם כו' ס"ל להרמ"ם דאפ"י שאין מסדרין לו כשכאין למשכנו כ"א כש"ל להסר' מחובו וכמ"ס בסעיף כ"ג מכל מקום דברים שא"א לו להיו' וולתן מניסין לו אף כש"ל למשכן וז"מ דמכיון ל"ג מטה ומפץ או מצי ולא כתב דמכיון בידו כר אלא הכר כוסל כיון דאפשר להיות וולתו אכל מחזירו בלילה וכמ"ס לכ"ה וז"מ שישב עליה אין זה כמ"ס והמחבר לטעמיה אול ספקה הכ"י על הרמ"ם למה לא כתבו ל"ה אכל כתבתי בדרישה דמ"ה השמיטו כיון דאפשר להיות וולתו וכמ"ס אחר זה עיין סס ועיין מה שכתב בדריש ס"ג ובפריש ס"ב א דסיון זה : ל"ג

מטה לישב עליה כו' בומכין היו רבי' לישב ע"ג מעות בפרט כשעת האכילה ודרך הכריאות הוא שלא לישן אחר האכילה מיד באותו מקום אלא ילך קודם השינה ד' אמות וכדי שלא ישכח מלסוף היו דרכם להיות משה מיוסדת לישן עליה והיה מרוחק ממטה זו שיכ עליה ואכל . לפנות ל' אמות . ומשום כ"י כתב שמניסין

לו שני מטות :

מאירת עינים חושן משפט צו הלכות גביית מלוה שפתי כהן ריא

כו אצל של תשל חזכותי להכיא כו' עד שתון מהן כלי משח' שבל לומר ל'מ לבכא אלא אפי' לעבר ועפ' ל'ל'דמ' שתון מהן ה'ק בשעס תפסמ תפסה כדי שתון ממנו לכבא והשתא כשכא ה'כ' לנכות בכר יזווכת ממנו ק"ל: כו עד שיפרע המלוה כו' עפ'ר' שט כתבתי והוכחתי דאפי' למ'ד' שאלה דתכי כחורה פירושו מווכותיה (לאפוקי מר'ש כן אליזר שפי' שורה נכסותה שכיהן אכסות דלפי שאר והוא ימן לה כמותה כפי מה שה'ילד' אורקה או'י' הקין והסורק עדר' נחלל שנס כן דארריתא אכ"ס המלוה המאומר לכשואר הוה קודם לה מפני שתורה לא סייעו ליתן לה מווכות אלא כשי' לו וזו תכליל הוא עמו וחסא כנפסו משא"כ זה שאין לו - ואף שתווכות ל' יום שנותנין לו וזה משל החלוא ומשל החלוא זותה תורה לפרנסו ל' יום וזו לא אלא שמדרכן מייב להסתדר לה מווכות אף שאין לו וכח'ם בכח'כ' אלא אפלי' ואזין כו' ת'מ' אף שייב לה מדרבנן ונס שטר כתובתה ביד מ'מ לא עדיף שטרה כשטר שכיר' החלוא -

כו אצל שפי' תפסה והכ"ס פסק דחכוי'לם תפסה אפי' לחזונו' להסכא אפי'להי' המיו' כשטר ובכסל' תפס' א"ל לה כלום נכר ב"ח ע"ס ונס כוכ' 66 נכדו כותים : יו טר שיפרע המלוה - עיין בשמ"ט ס"ק ז' ובס' ג"ח : יו ואל' כאל' מהס' מלקין - ג"כ דמיכדו דוקא להר"ו אבל לג' לח"ס סתמכר לקמן ס"ק מ' דמלוה ע"פ מוקדמת קודמת לחלוק כשטר וכ"ע עיין בס' ג"ח דף ג' ע"ס ג'

בר יו אין צריך לומר שלא תשול אשתו ממונותיה להבא (פו) אלא אפילו תפסה מנכסי בעל כגון שהלך למדינה והתפסה מנכסיו שתון מהם מוציאין מירה ונותני' למלוה שאין לאשה מוונות לא ממקרקעי ולא ממתלטלי כו ער שיפרע המלוה אפילו היה קורמת ואפילו הלך בעלה למדינה הים ולותה כשטר ואכלה אף על פי שקרמה הלוואת מוונותיה כשטר להלוואתו של בעל השטר אין הלווא' המוונת' נבבית (פו) ער שיפרע בעל השטר תחילה ואם המלוה שעל הבעל היתה על פה והיא לותה לצורך מוונותיה על פה או כשטר איהו מהם שיבא לנכות תחלה קודם (י) ואם באו שניהם כאחד חולקים :

ועיין בשמ"ט פ"ה ה"א שם מ' ט"ה ע"ס בסת"ס ער דמונותיה דרבנן ונ"ס להפסקי' פסקו סבור' דרבנן ופ"ה לעיל ר"ס ל"ט ועוד ג"ע דבכור ג"כ ר"ס ס"ט פסק דמונות דארוריית' ונ"ס ברת"ס ר"ס פ' י"ג ח"ס מ'א' ה' ובה"פ' הש"ק שם נוס' ובמיל' ג"י שם מיתוס' ע"ל הסו"ר מהר"א פ"ט סני יוניי גיור' וכח"ס נב"ל בל"ט שם וזה הפסק כשתעין ממוני' פ"א ופ"ס : ית הכ"ח פ"י"ב מהפס"ו על סת"ם לק"ט בכתעין ממוני' פ"א ופ"ס : ית א"ל נ"ל ג"ע היתה בהם שכנות עיין בשמ"ט פ"ה ה"א שם מ' ט"ה ע"ס ועיין בשמ"ט פ"ה ה"א שם ג' ע"ס ויזין דה' ר"ס כסן ס"ב מ"ל' : ית ה"ה ה"ה נכסיו כ"כ ססור : ג' ע"ס הכניס לו מעות כ"כ כ"י בשם חסד' דב"כ פ"י ג"כ :

כנה י"מ מיהו אם מעות כדונות' עדיין בידה או ברשות אכ"ס יכולה לתפסן למונותיה (ה' הרי"ו בשמ"ט פ"ה) (ה' מיר'ו' כ"ג נ"י) ה"ה מייב לכותים ותבעוהו כדיני' כותים וכאמה האשה עם כתובתה ושלקו הכותים בעלי מוכות כי כן הוא כדיניהם להנכות לאשה כדונות' תפילה וכא' א"כ מלוה ישראל לתבע

כל

וכו ובהלוא' מיד האשה מה שנכתה כדיני' כותים הרי'ן עם המלוה דהרי הכתוב' והכדונות' לא נתנם לנכות ממ"ס כמו שכתב'ר כ"ע סימן ז"ג :

כה (תכ"ס פ"ה מחלוק דין') אין בעל חוב גובה י"ט מכסו' אשתו ובניו של ל'וה ולא מבגרי' צבועים ס' שצבען לשמן אפ"פ שעדיין לא לבשן אות' ולא מבגדלין הרשים שלקחן לשמן (סור' כס' ר"י גי'לוי') ולא מספרים שקנה לבניו ללמוד בהם אלא הרי אלו שלהם : כו כסר'א בכלי חול' ס' אבל בגדי שבת ומועד גובה אות' בעל חוב (סור' כס') פ"ג (ו"מ) (י"ט) ואין צריך לומר ס' אם הו' בהם טבעות וכלי זהב וכסף שהכל לבעל חוב וזהו שקנה לה הבעל אבל מה שהנכתה לו בין נכסי מלוג בין נכסי צאן ברזל אין בעל חוב גובה ממנו אם ירוע שהוא פ"ו ממה שהנכסה היא או ממה שפסקה בעל לה בשעת נישואין ואם אינו ידוע (י"ט) היא נאטנת' בבגדים ותכשיטים שדרך האשה להנכסם לבעלה (ג) אם הכניסה לו י"ט מעות בנידי'א בעל חוב גובה מהם :

כנה ס' (מהרי"ב בשמ"ט פ"ה) וי"א דמ'מ'אם עדיין הכדונות' ברשותה או ברשות אכ"ס אין ב"כ נוכח מהן ואפי' נשכח בעלה ופדאוהו אין פדוין' וגובין מאלו הנכסים :

כה י"ט מעות בנידי'א בעל חוב גובה מהם : כנה ס' (מהרי"ב בשמ"ט פ"ה) וי"א דמ'מ'אם עדיין הכדונות' ברשותה או ברשות אכ"ס אין ב"כ נוכח מהן ואפי' נשכח בעלה ופדאוהו אין פדוין' וגובין מאלו הנכסים :

כנה י"ט מעות בנידי'א בעל חוב גובה מהם : כנה ס' (מהרי"ב בשמ"ט פ"ה) וי"א דמ'מ'אם עדיין הכדונות' ברשותה או ברשות אכ"ס אין ב"כ נוכח מהן ואפי' נשכח בעלה ופדאוהו אין פדוין' וגובין מאלו הנכסים :

כנה י"ט מעות בנידי'א בעל חוב גובה מהם : כנה ס' (מהרי"ב בשמ"ט פ"ה) וי"א דמ'מ'אם עדיין הכדונות' ברשותה או ברשות אכ"ס אין ב"כ נוכח מהן ואפי' נשכח בעלה ופדאוהו אין פדוין' וגובין מאלו הנכסים :

שהיא באה עתה לנכות מהבעל והבעל מייב ליתן לה מוונות מדרבנן (ולא מדאוריית' כיון שלא אכלה עמו משה ש"ס בידו מ"מ כיון דכשפס שכאסה לנכות בכר ל'וה בעל מבעל טובו וכתשי' לו כשט' מ"ה הוא מוקד' והיינו דוק'מ' שלי'ס כעל כשטר דמכח דעת המחלוקת על שיכודו ואפי' על מתלטלי' כשגתה לו דאקני' (או דאקני' אחריות' ע"ס הוא כמ"ס כ"ס' ק"ב) אכל כשלוה כע"פ דאז' א"ץ פמית מלוה דהבעל אפי' על קרקעות דהא' חס' חברס אינו יכול לשרוף מלקחות מ"ה א"ן לו קד' יחה כן מהפסה מוונותיה - והרי פ"ה היא בא'ן באחד לתובעו לשלם ל'כן מ"ס שניהן שוין ועפ"ר מ"ס עוד מזה - ונע"פ ק"י ע' ונכט' ל' הרי"ף דכתב העפס דמלוה * שלו קד'ס חסוד דמונותיהם כן דרבנן ודב'ר ג"ר ב'אר' ונכ' ודוק : נת מיהו א"ס מפות כדונות' עדיין בידה יכולה לתפסן למונותיה ע"ס במהר"ו דמפרס דאפי' למונותיהם דלפנ"א יכולה לתפסן כדונותיה' וכו' מיושב דבאן כתב למונותיהם דמשמע דוקא למונותיהם והיותר יתן ל'כ' ולכספיק' כו' כתב מור"ם כנה' ו'ל' וי"א דמ'מ'אם עדיין הכדונות' ברשות' א"ן ב"כ גובה מהן וכמ"ס דמכ"ס תפיסה למונותיהם דלפנ"א א"ס דלמונותיהם דלפנ"א אין להן ק"ככה ואפי' תפסה ככר וזה וכו' מהסוד והמתכר בא"ס ס' ז"צ : נט' מכות אשתו וכיו' של ל'וה פ"ה מהטעם שאלו צנע או קנה ל'סן משלו והטעם דכל מה שהקני' ל'סן הרי הוא באלו מתכר' ומתלטלי' שוכר א"ן ב"כ גובה מהן אפי' הקנה לו מתלטלי' אצ' קרקע' וטעם אף קנה ל'סן אחר הלווא' אינו גובה מהן דכ"ל כאלו קנה ומכר דאין השמיטו וכפ"ר"ס ככתב' דכ"ל דמ"ה השמיטו מחסוד דהשכרונ' ז"ל תקנו שאל' מ' שכנות' לכ"ס דאקני' דלא יקנה מתלטלי' שמכר חסוד מקנת השוק וכמ"ס הסו' והמשכ"ל לעיל ר"ס מ' וקי"ב ואף שכלו ול'סן לתקנו תקנת השוק ואף שקדס המאומר גובה אפי' מתלטלי' כמוקד' שחר גובה מידו כשכת' לו דאקני' כמ"ס המסכר' כמ"ס ק"ג וכו' כמ"ס מ"ה אשה ס' לוקם ע"ס וכלקוחות לא חלקו ובכולס תקנו ושו' תקנת השוק רק שבומי'כו תקנו לנכות חנה חסוד הרמאים : ס' שזכעו לשחן פ"ה אפי' לא קנו לשחן אלא ארנן או קאנן וברי' קן כאלו מכרס' ל'אחרים וכמ"ס ו'ל' לפרסים שלסו בידו דמאשכין כלכסיו וגובין מכן : ס' אבל כנדי' שכתב' כו' כנדי'ס יקדים הללו אינו מקנה ל'סן מחמת' אלא על דעת שא' יטערך לה'ן יקסו מידן' וימכרן ומ"כ ב"כ גובה מהן עפ"ר מ"ס ליישכ דעת הסוד בשולק' כו' : ס' ומ"ש וי'ס חולקין כראש דר"ל שחולקין א"ח'ס שגובין מנגד' של שנת י"ט אבל כמא' דמסיק שגובין מתכפת וכלי נכס ל'ס ומטעם ה"ל ומ"ה סוד' מור"ס וכת' דעת החולקים כיני' כיני' והפסק' דברי הרמ"ם שם ל'פניו ולאחריו דברי כרמ"ס היא וכו' הרי כ"ס ב"כ א"כ ח"ס ואף שכד"מ חטעה דפסק כהמדרי' כס' ניער שנתפתה דאפי' שתכשיט' א"ן גובין מ"מ מ'ראש דבאן כש"ש הכריע דברי כ"ס הביאו כ"י על דרי' הרמ"ם הללו ע"ס ומטעה דס' לכותיה ע"ס ודוק ועד' מ"ה ע'וד מזה : כו אס הי' כשט' טכפות כו' ועיין במדרכי' ס'ס פסק' ל'כ' אס הקני' לה כפי' התכשיון שלה אין לכ"ס גובה ממנו : ס' מהטעם שהכניסה היא כ"ל כו' וככתב בתשובת הרא"ם כלל' ל'ס ס'כ' שמעון סה"ס חייב לראובן וכסא אשה ונתן לו גיסו שטר על ביתו וכשר' שמעון לחות' זיווה לפסודי' השטר של אשתו ופסק דאין ראובן גובה מאותה משכונ' אע"פ שהיא חוקד'ס ומח"ס תפסו' אותה בית' לברוכי' הרי אין בכ"ס גובה דימכו ואס תמסוב למשכונ' הרי זיווה לפסודי' שטר משכונ' ית' ששהרי' ד'מ' ס' ק'ד סל"א : ס' מעות כדונות' כו' טעם דמעות להולאה נתנה ובאין מיד לרשותו :

כנה י"ט מעות בנידי'א בעל חוב גובה מהם : כנה ס' (מהרי"ב בשמ"ט פ"ה) וי"א דמ'מ'אם עדיין הכדונות' ברשותה או ברשות אכ"ס אין ב"כ נוכח מהן ואפי' נשכח בעלה ופדאוהו אין פדוין' וגובין מאלו הנכסים :

כנה י"ט מעות בנידי'א בעל חוב גובה מהם : כנה ס' (מהרי"ב בשמ"ט פ"ה) וי"א דמ'מ'אם עדיין הכדונות' ברשותה או ברשות אכ"ס אין ב"כ נוכח מהן ואפי' נשכח בעלה ופדאוהו אין פדוין' וגובין מאלו הנכסים :

כנה י"ט מעות בנידי'א בעל חוב גובה מהם : כנה ס' (מהרי"ב בשמ"ט פ"ה) וי"א דמ'מ'אם עדיין הכדונות' ברשותה או ברשות אכ"ס אין ב"כ נוכח מהן ואפי' נשכח בעלה ופדאוהו אין פדוין' וגובין מאלו הנכסים :

כנה י"ט מעות בנידי'א בעל חוב גובה מהם : כנה ס' (מהרי"ב בשמ"ט פ"ה) וי"א דמ'מ'אם עדיין הכדונות' ברשותה או ברשות אכ"ס אין ב"כ נוכח מהן ואפי' נשכח בעלה ופדאוהו אין פדוין' וגובין מאלו הנכסים :

שפתי כהן חושן משפט צו צח הלכות גביית מלוה מאירת עינים

צו 6 שכתב כל כנסיו לפניו אפילו בסמ"ט (ועיני ח"ט לפי)
 מ'פ'ט ט"ף ב'כ"ה) וכן הובאר שם בבב"ט שער ל"ט
 שחזנו מקור דין וכן מוכח ב"ט ופסקים ב"ט מ"ק ק"ו ע"פ שם ודלא
 כ"י וע"כ כ"י סוף סמ"י : 3 אט חסידות תורה ובתב הסמ"ט ור"ס
 לומר שחזרה שרי"ן לא טרע אלא שסוקן נתחל לו ע"כ ל"כ רכובו לומ' הו"ל
 ולא חבט כהם סמ"ט החללו אכל אט
 סמ"ט סמ"ט כפירוס קפ"ט דנאון
 צמ"ט רפ"ט ח"ק דאמרינן כיון דחל
 לו תו לא איכפת ליה בשטר ובמ"ט ס"י
 פ"א וכו"ן ב"ל מ"ט כ"ה וכו"ן
 מ"ט ס"י וכו"ן : 2 ג מניחין ע"י
 פ"ט ע"י דמ"ט שכתב אזי נותנים לו
 מחסום כ"י כ"י שחמה מדבריו דכ"י
 פ"י כ"י נותנים לו מיד כסותן חו"ק
 ולא כה"ל דפ"ט דכ"י ל"י כ"י דקאמר
 ס"י כ"י אחר שכתבו לו ל"י יום קודם
 כתיבת השטר כ"י כ"י כ"י וט
 כדבריו וס"ט הכתוב נגד סמ"ט :
 גט וט

טו שלא יסדרו לו כסוב כו' דתנאי זה הוא באומר ע"מ שלא
 משמטנו דשכ"י דתנאי ק"י אכלו ומהי כמ"ט הטור והמס"כ
 בר"ס ס' ו' כ' התנאי ק"י אכלו שלא יבקש דין סדור : טו
 אנטלא כת מזה וזו כו' ל"ד קאמר אלא כל מהו נגד שסוב יאמר
 ממה שלוכסין הכינוי נכרעין
 ממנו וכמ"ט הטור והמס"כ
 כס"ג : סט שאינו דרך
 הלואה כו' ע"מ כ"י :
צ"ח א ולא כתב לתלוס
 אלא קרק' כל סהו'
 כו' דא"ע דמכ"י כ"י כ"י כ"י
 אשכ"מ הטור והמס"כ כ"י
 ס"י ק"ו ה"א אמרינן בנמרא דוקא
 ככתובת הק"ל לומר כן כ"י
 דתקן לה ככוד לחלק לה ע"ס
 הכ"י וא"ע דלא ניתן לה תקן
 גדול כ"י כ"י לנכ"י אמרינן
 דתקלה אכלותה כ"י דתקנה
 אכל בשאר ב"ל לא סקילו
 הסתם לומר כן : ב אט חס"י
 מודה וכ"כ ב"כ סמ"י ר"ל שמוד'
 שער"ן לא טרע לו אלא שטוען
 דחל לו וע"כ ס"י מ"א דכתב
 הטור והמס"כ דאט השטר יולא
 מתקן יד אחר וטוען פרעתי
 וממני ככל דנאמן כו' ומ"כ
 כתב כ"י וס"י חוד' לאסוקי
 אט אינו חוד' וק"ל : ג
 דר"ש ומק"י כשטר' ישנים
 ע"מ הטור והמס"כ כ"י ס"א
 וס"ט מזה : ד עד שזויעו
 תתלה טעם מסוס דככ"י
 דאיכ"ט מהם ערבי' שלו ואין
 כפרתן מערבת עד שיתב' לה'ו
 תתלה וכמ"ט הטור והמס"כ
 כ"י ק"ט : ה או במקום
 קרוב כ"י יתב"א דה"י
 כש"ע יוכלו השליט לנ"ך אליו
 ולשון כש"ט ימ"ט - ומ"ט
 הטור והמס"כ כסמ"ט ס"א דאין
 נותנין לו זמן אלא יום או יומ'
 שא"י תתס דמ"י סכ"ר
 כודיעוהו וגם נתנו לו כ"ר זמן
 וכמ"ט ס"ט : ו ועד' במק'
 פלוני פ' כן טוען ש"ט לו עדים
 כו' : ז קובעין לו זמן להביא
 ער"י . סמ"ט ולא כתב כמה זמן
 נותנים מסוס שהו' לפי ראות
 ה'כ"ד כמה לנ"ך לו והטור שכתב
 ל"י יום היינו זמן הסמ"ט כשאין
 ה'כ"ד יכולין לשטר הזמן ו"ט
 מור"ט לכסוף ז' זמן הסמ"ט

צו 6 שכתב כל כנסיו לפניו אפילו בסמ"ט (ועיני ח"ט לפי)
 מ'פ'ט ט"ף ב'כ"ה) וכן הובאר שם בבב"ט שער ל"ט
 שחזנו מקור דין וכן מוכח ב"ט ופסקים ב"ט מ"ק ק"ו ע"פ שם ודלא
 כ"י וע"כ כ"י סוף סמ"י : 3 אט חסידות תורה ובתב הסמ"ט ור"ס
 לומר שחזרה שרי"ן לא טרע אלא שסוקן נתחל לו ע"כ ל"כ רכובו לומ' הו"ל
 ולא חבט כהם סמ"ט החללו אכל אט
 סמ"ט סמ"ט כפירוס קפ"ט דנאון
 צמ"ט רפ"ט ח"ק דאמרינן כיון דחל
 לו תו לא איכפת ליה בשטר ובמ"ט ס"י
 פ"א וכו"ן ב"ל מ"ט כ"ה וכו"ן
 מ"ט ס"י וכו"ן : 2 ג מניחין ע"י
 פ"ט ע"י דמ"ט שכתב אזי נותנים לו
 מחסום כ"י כ"י שחמה מדבריו דכ"י
 פ"י כ"י נותנים לו מיד כסותן חו"ק
 ולא כה"ל דפ"ט דכ"י ל"י כ"י דקאמר
 ס"י כ"י אחר שכתבו לו ל"י יום קודם
 כתיבת השטר כ"י כ"י כ"י וט
 כדבריו וס"ט הכתוב נגד סמ"ט :
 גט וט

כז אין חילוק בענין סידור בין מקרקעי למטלטלי שאם אין
 לו אלא קרקעות מניחים לו לצורך כל הרב"ר האמור'
 (סור סמ"ט כ"ט ב"מ ולא פוקי רש"א ס"י חמ"א) התנה עמו
 כח פו שלא יסדרו לו בחוב זה תנאו קיים אבל כמה ששעבר
 לו כל נכסיו אין בזה תנאי לבטל הסידור שלא היה ברעוה
 אלא על הנכסים הראויים לו ע"פ התורה עד שיוכור בהרי"א
 תנאי הסדור אפי' כתב מגלימא דאכתפי לא אמר אלא על
 פו איצטלא בת ק' וזו שאינה כסות הראויה לו ואם אמר ע"מ
 שלא יהא בחוב זה דין סדור אינו מועיל דהוי ליה מתנה על מה
 שכתב בתורה כמו ע"מ שלא תהא שביעית משמטתו :
 כט (סור סמ"ט) יש מי שאומר שאין מסדרין בחוב שם
 שאינו דרך הלואה כגון שכירותו ושכירו' בהמתו וכיוצ'
 בהן אם לא זקפן עליו כמלוה וכן כשכא ליפרע מהערב שאינו קבלן (סור ס"ג כ"ט כ"ט) ויש
 אומרים שגם כאלו מסדרין :

ל (סמ"ט חס"ט חס"ט) הא מסדרין דוקא בשלא נשבע לפרוע אבל אם נשבע לפרוע אין
 מסדרין לו והוא כעצמו חייב למכור כל מה יש לו ואפילו חלוק ומכנסים ואכנט לפרוע
 לבקל חובו ויתפלש בעפר ולא יעבור על שבועתו (וע"כ ס"י ס"י וע"כ ס"י ס"י כ"י מי סמ"ט
 גטלס לחכ"י :

צח סדר גביית החוב והמבקש זמן לפסול שטר ואם לא בא בזמנו וכו' י"א סעיפים :

א סדר גביית החוב כך הוא כשהמלוה מוציא שטר חוב מקויים אומרים ללוה שלם אפילו
 שהה כמה שנים ולא תבעו אין אומרים מחל לו כיון ששהה כל כך שנים ולא תבעו
 (סמ"ט ס"ט) ואפילו שמענו שנתייאש מהחוב לגמרי ואמר וי לחסרון כיס אינו יאוש :
 (סור ס"ב) (ואפילו ר"ס הל"ה) (6) שכתב כל כנסיו לכ"י 6 ולא כתב לתלוס רק קרקע כל שהוא ושק
 66 אלא סמ"ט (החל) ואפי' אין שטר חובו יוצא מתחת ידו ב' (ב) אם החייב מודה :
 (סור ס"ג כ"ט כ"ט) צריך לעשות הדריין ג ררישה וחיקרה בשטרות ישנים
 שמוציאים אותם למה לא תבעו ער עתה אם יראה לו צד רמאות כ"י להוציא הדריין לאמתו
 ג אין יורדים לנכסיו י ער שיריעוהו תתלה אם הוא כאן פ או במקום קרוב ואם טעה
 הדריין והזריר לנכסיו קודם שיריעוהו מסלקים אותו :
 ד (ל' רמ"ט כ"ט חמ"ה ר"ב) טען הלוה ואמר שטר זה שנתקיים בפניכם מזו"ף הוא אני
 אביא ראיה ואכטלנו ו זעדים במקום פלוני והם פלוני ופלוני אם נראה לר"י שיש
 ממש בדבריו ו קובעים לו זמן להביא עריו ואם נראה להם שאינו בא אלא בעלילות דבריים
 זכטענות של דופי אומרים לו שלם ואחר כך אם יש לו ראיה יחזור ואם היה המלוה אלם ושמא
 אינו יכול להוציא מידו ח (2) מניחין ע"י שליש (סור ס"ג כ"ט כ"ט) (זמן הסמ"ט נותנין לו
 זמן שלשים יום) :

ה קבעו לו זמן להביא ראיה ולבטל השטר והגיע הזמן ולא בא פ מסתינין לו שני חמ"י
 ושני בא י כותבין עליו פתיח ומשמתיין אותו 6 והוא כנ"דו צ' יום שלמו צ' יום
 זלא בא כ"ר כותבין לו אדרכתא על נכסיו ומתירין לו נידו ואין כותבין אדרכתא ער ששולחים
 זמוריעים לו (סור ס"ט) והוא שיהא קרוב לב"ד י יום א' (סור ס"ט כ"ט כ"ט) (זמן הסמ"ט נותנין לו
 מי שאומר שני ימים והוא היה רחוק יתר על זה אין צריכין להודיעו :
 ו בר"א

מאירת עינים חושן משפט צה צט הלכות גביית מלוה רב

לכ"ד כיום ב' שסוף ז' שולחן אלויו כיום ג' והוא יבא כיום ד' וכו' עמוד לפני כ"ד ומ"ד כ' ימים גרמין דשולחן אחריו כיום כ"ה
וכיום ג' והוא כ"ד וכו' וכו' עמוד באותו יום ה' לערב ככ"ד וכ"כ מ"מ וכו' : יד כד"א כשהיה כו' אדלעיל קאי א"מ מחמתין
לו ז' יום : טו מיד כותבין אדרכת' ע"ר שם כתבתי דהאי מיד מיד ממש הוא ואפילו ל' יום הראשונים דלפני ז' יום אין כותבין
לו מאחר שמסר מלכ"ד לכ"ד וכמ"ס הטור והמספר בס"ק אכל מ"ס המספר אשר זה ז' וכן אם השטר על פקדון כו' עד כותבין
על נכסין מיד האי מיד ל"ד הוא

אלא מחמתין לו נכ"ל יום
הראשונים מאחר דאמר ש"י
ראיה לכלל השטר על פקדון זה
ומ"ס הטור והמספר ל' וכן היינו
שנס כפקדון אין מחמתין לו ז'
יום ומשם שאכתוב בסמוך
ע"ש ודק' : טו אם השטר
על פקדון כו' דבפקדון לא שייך
להני טעמי הכלל שמחמתין
עבורן ז' יום שהרי ניתן בידו
לדרא כע"ז : יו שמה תכסיף
אות שתדק נקט שני שישקטות
שכן בדי שמים שישקטות לכן
וא"כ עמאי ובה דמי הטעמלי'
אכל הקרקע כותבין לו אדרכת'
ולכא למימני מהני משפוט
דהא גס כשאר בידו היתה נלקה
במכה זו שבה עמאי וליכא
למימני שימנע ויפסע בעבודת
הקרקע ויקולקל ע"ז דלא
יעשה זה כשכיל אכילת פירותיו
שסבור שתפארת בידו ופ"ר :
יט שזריך לשהות שנים עשר
עדים כן ה"ס המעשה במתא'
ועד"ר שם כתבתי דמדת' הטו'
עובט דלפי המסקנה דקאמר שם
הגמרא ולא ה"א ב"מ' מחמת' יס"ד
שם מעיקרא ואי בעינן טעמי' כ"כ
קדש כותבין לו זמן יותר ארוך
וגם לא תלי הדבר בדשכ"מ
שיירות ודלא ככ"ע ע"ס : יט -

עד אשר יפסקו המוסיעין כו'
כ"כ הטור בעס הרמ"ס בסיון
ק"ג ס"מ וכתב עליו ז' יום יראה
א"ל שא"ל להכריז כ"א בשל
יתומים ונראה שאין לשלק כיון
שמתכר שלא מדעת ע"פ בית דין
זריך שומא והכרוז כמו בשל
יתומים עכ"ל גם הב"ת כן כתב
בעס כמה גדולים וכו' כנ"ל שם
ומן התימא ססתס כאן ז'
המתכר ומור"ס בדברי הרמ"ס
ולא הוכיח כלל דעת המולקיס :
כ וקורעין טע"מ וכותבין
עשה שקרעוהו וכת"ש התכ'
פסעיף שאחר זה שכל אדרכתא

שאינ כתוב בה כו' וקאי נמי אכסנובין מכ"ס
פנכ"מ מכ"ס : כא ונמי השכח טעמו ותבאר בר"ס קע"ו ע"ש גם כתבתי מזה לעיל ר"ס ע"ש : כב אם היה הלוח עמנו כמדינה
כו' ע"י כס' ק"ד שם כתבאר דין זה : כג את זה הטורף ואת הכ"ס ר"ל המלוה הכל לטורף ואת הלוח שטר' שלו וכמ"ס לפני זה
גם להלוח משביעין ל"ה כשה' במדינה וכמ"ס הטור והמספר ז' כלקמ' ס' ק"ד : כד שאין כתוב בה קרענו כו' כס' ק"ג כתבתי
הטעם דמא יטכחו הכ"ד בידו הסע"ס והמלוה ילך לכ"ד אשר ויבקש מהן אדרכתא על שיה אשר משא"כ כשכותבין קרענוהו לשטר דאז
ודאי לא יכתבו כן עד שכבר קרעוהו גם כס' מ"א כתבתי מעין זה ע"ש :

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

אם לא נמצא ללוה כלום יתר כו' האם לא נמצא ללוה כלום יתר * על מה שמסדרין לו
ג התקינו

שפתי כהן הושן משפט צט הלכות גבית מלוה מארת עינים

אבל אפי' הם חסללים ואפי' כל כתב לו דאקני שמיס חולקין כסבלין לבנו
מחיו ובזכו ככתבתי לקחתי ק"ר סוף ז' ע"ס והיינו דבמס הכסף ללוי
ששעמך וקם לקח לוי גובה ולא מחשבו אלל ר"ל דאם חזר ראונו אפי' הם
ספרו ללוי מחשבתו שיכול לטרופי חולקיהו לשמעון לא מחשבתו ופי' הם
לטרופי לקוחות ז"ל ככל דריך ליתן חמיו לראובן ודלא כהר"ם ופי' -

אם ידוע בעדים שמקנה זה של ראובן כו' ע"ר דאם כתבתי
דנריך שיאמרו העדים דדיין הוא של ראובן כגון שהיו
במעמד כשמסרו ראובן לשמעון ואל' שימכרו לו דהרי כו' במקו'
ראובן עדין אכל לא סגי במה שיעידו שמכירו וידועין שהיה של
ראובן כי שאל חזרו לשמעון

וכתבו יוצאו מיד לו המחוקק בו
ודוקא בדברים העשויים
לשאל' ולהשכיר וטעמן ראובן
שהשאלו לשמעון כזה סגי בעדי'
המעידים שהיה של ראובן ואז
אמרין עדיין הוא שלו וכל ליד
שמעון כשאל' עיין סגי שבכתב
כן מלשון הטור: יא ויש לו
עדים כו' בטור מסיק וכתב ע"ז
ז' ואם אין לו אלא עד א' שהוא
שלו אינו מועיל לו להוציא משמקת
ב"ח שמסכנו עכ"ל וקאי גם
ארישא ועד' דאם כתבתי דלא
אמרין כזה כל מקום ששנים

מתייבין אותו ממון אחד מתייבין
שבזו ואם אינו יכול לישב' משלם
דאין אומרים כן אלא כששנים
היו מתייבין אותו ממון בלא
שבועה אלא כזה סגי בעל הפס'
נריך לישבע כדי לטול וכמ"ס
מהכותים או שיקה נכסי אשתו לו עד שיגזל משבועה זו
אסור לריין להשביעו שבועה זו ואם השביעו ביטול לא תעשה
של תורה י' לא תהיה לו כנושה ולא עוד אלא ראוי לריין
לגזור בתובע ולטרודן ועיין גיורה דעם סוף סימן רנ"ג ע"י שקנן
מחון בספר קצות א"ט נריך לטלם לכלל חוב:
ה' מי שהחזיק רמאי ורמיו מקולקלי' במשא ומתנו
זהרי הוא אמור שיש לו ממון ושעין שאין לו כלום י'
זהרי הוא רץ להשבע (טו) אין להשביעו (וי) לריין לזנוח או
לכופו עד שיפד' (סו) מי שיש לו ממון ויש עיניו לז' סוף י'
(סו) סוף ומתמו' הרא"ש החייב לחבירו (טו) ונתן כל
אשר לו לאחר להפקיע חובו לא הועיל ערמתו י' ויגבה
בעל חוב חובו אפילו היה מלוה ע"פ ממקבל המתנה י' (י'
וישבע מקבל המתנה על דעת בית דין בלא ערמה ומרמה כמה
קבל מתנה מראובן ויגבו בית דין לבעל החוב חובו מכל מה
שקבל מראובן אבל אם הריחו כלום כסחורה או ברבית
באותו מתנה אין בית דין מבגין לו מהריחו י' (י"א) דאפי'
מקרקעי המשועברין לסלוה אם אכל לוקח או מקבל מתנה
הפירות כמה שנים בא בעל חוב וגובה הקרקע כמו שהו' ואינו
מוציא מידם הפירות שכלו:
הנה (כ"ב) ורמ"א י' מיהו אם נראה לבית דין שלא כינו
לערמה רק למתנה גמורה קנה המקבל אף על גב שהיה'
בוונתנו לטכריש:

(יא) ועיין לקחתי ק"ר סוף ז' ע"ס (כ"ב) ככתבתי בספר טר"ם א'
(סו) סוף כספי' הרא"ש ומתאמה כריס כלל ק"י ראובן נתן
הפס' לשמעון למכור ובה לוי בעל חוב של שמעון ולקחו
בחוברו י' (י') אם ידוע בעדים שתפץ זה של ראובן צריך
להחזיר לו אבל אם אינו ידוע בעדים אף ע"פ שמעון מודה
שהוא של ראובן אין מוציאין מלוי ואם יטעון ראובן ללוי
אתה ידוע שזה החפץ שלי צריך לישבע היסת (ס) סוף ומתמו' בכלל
ק"ס סוף ז' ע"ס ואם שמעון הוא סרסור החפצים הנמצאים
בכיתו שהוא רגיל למכרם אינם בחזק' שלו שימשכנ' בעל חובו
(יג) (וספר טו א' בעל הפס' ואמרים שבועה) (סו) סוף ומתמו' בכלל
טר"ם סוף ז' ע"ס וכן אם מצא בכית בעל חובו דברים העשויים
להשאל ולהשכיר ובה אחר ואמר שהשאלם או השכירם לו
י' (י') ויש לו שני עדים שהיו שלו נאמן ולא יוכל בעל
חובו למשכנם בחובו:
ד' (סו) סוף ומתמו' ובה כ"ב סוף ומתמו' ר"ד מי שהחזיק
שהוא עני וכשר והולך כתום והרבר גלוי וירוע לריין
ולרוב העם ובה בעל חובו להשביעו בתקנה זו י' והחזיק
התובע שאינו מסתפק בעניות זו אלא רוצה לצערו כשבועה זו
להצר לו ולבטישו ברבים כדי להנקם ממנו או כרי שילך ויולה
מהכותים או שיקה נכסי אשתו לו עד שיגזל משבועה זו
אסור לריין להשביעו שבועה זו ואם השביעו ביטול לא תעשה
של תורה י' לא תהיה לו כנושה ולא עוד אלא ראוי לריין
לגזור בתובע ולטרודן ועיין גיורה דעם סוף סימן רנ"ג ע"י שקנן
מחון בספר קצות א"ט נריך לטלם לכלל חוב:
ה' מי שהחזיק רמאי ורמיו מקולקלי' במשא ומתנו
זהרי הוא אמור שיש לו ממון ושעין שאין לו כלום י'
זהרי הוא רץ להשבע (טו) אין להשביעו (וי) לריין לזנוח או
לכופו עד שיפד' (סו) מי שיש לו ממון ויש עיניו לז' סוף י'
(סו) סוף ומתמו' הרא"ש החייב לחבירו (טו) ונתן כל
אשר לו לאחר להפקיע חובו לא הועיל ערמתו י' ויגבה
בעל חוב חובו אפילו היה מלוה ע"פ ממקבל המתנה י' (י'
וישבע מקבל המתנה על דעת בית דין בלא ערמה ומרמה כמה
קבל מתנה מראובן ויגבו בית דין לבעל החוב חובו מכל מה
שקבל מראובן אבל אם הריחו כלום כסחורה או ברבית
באותו מתנה אין בית דין מבגין לו מהריחו י' (י"א) דאפי'
מקרקעי המשועברין לסלוה אם אכל לוקח או מקבל מתנה
הפירות כמה שנים בא בעל חוב וגובה הקרקע כמו שהו' ואינו
מוציא מידם הפירות שכלו:
הנה (כ"ב) ורמ"א י' מיהו אם נראה לבית דין שלא כינו
לערמה רק למתנה גמורה קנה המקבל אף על גב שהיה'
בוונתנו לטכריש:

ד הכותב
כללו דמשרבו דיינים שאינם מומחים י' שאלו שלא יאכל אחד
פורץ לעשו' לו דרך לרזונו עכ"ל וכבר כתבו הטור ומחמקרי כס'
ע"ס מ"ה ק"ר המחבר כאן: טו ויגבה כ"ס כו' ואף
אם נתן המתנ' לקטן נזכין ממנו ב"י כספי' רש"א ד"מ י' ר'
טו וישבע המקבל מתנה כמה כו' אכל הנותן אינו נאמן
בשבועה להוציא מיד המקבל מה שאינו מודה בו: ז'
דאפי' מקרקעי המשועברים דעיקר הסמיכה הוא המקרקעי'
ולא המשלטי' שיכול להכריזין או לחברן: י' מיהו אם נראה
כו' אכל אין משיבין למקבל המתנ' שלא היה הכר' בדבר
אלא מקרימין סתם כ"י כספי' ק"א כספי' רש"א ד"מ ס' ועיין
ב"ר ס' רנ"ב ס' ד' דינול לישבע מתנה אונס שהוא שלו וכו'
מתמו' רש"א ב"י ס' וס' ס' ד"מ ס' ז' א'
א' לזו

אחרים בזה דהו' ת"ס ופ"ל ד' דאין אומרים כן אלא כששנים היו מחייבים
אותו חזון בלא שבועה אבל בזה סגי בעל הפס' נריך לישבע כדי לישב' וכתב'
מור"ס לפני זה נכ"ל לעיל כפי' ע"ס ונ"ע עכ"ל וכל דבריו מחוהין לפס'
דאם גם כנכס רבני אלא ורמי אפילו היו כאן שני עדים שמסבו והוא סופן
אין חשפי וירוי חשפי אפי' שברין להחזירו י' ח' נריך אפי' לישבע היסת
שלו הוא וכן כלל חסו' ל"ח ורמי דברי' אפי' לישבע סתם ולא אחר' כפי'
ע"ס ס' ח' אלא היכא שלא היה יכול לטול ע"פ שני עדים אם לא שיבע
מתנה וכתב רמ"א (ס' ק"ג כספי' ע) אפי' ע"פ שני עדים ועי' שבועה הוא
דינול משא"כ הכה רנוטל בלאו הכי והשבוט' הוא החתה תביע ע"פ שבועה
אפי' (אולי) חשפי' הבין רשנפתה רבא היינו קודם לכן נקיימת הפס'
אכל ורמי ליתא אלא נשבע אפי' היסת ואם כן סרבר פסוס דרפא כתי' הוי
שואו' ל"ח רק דהו' כפי' חסו' לכו' חסו' חסו' סתמי' יח' אלא היה שלו
ואם היה חסו' סער ותי' אוח' אלה היה שלו כפי' להכתי' סער ופי' לכו' כל
במחיל' לזו לחוב כמור' לחסו' לזכרי' סער דכל חסו' היה ביד המר' בחזק'
אפי' שלו וזה נקוד: טו אין להשביעו כו' עיין במתמו' ההר"ם ס' ק"ס י'
טו וכתב כל אשר לו כו' עיין בבית דת מתנה ככולהו או בחקצ' י' ס' י'
אוס דבר אי הוו מתנה ונריך לחזו: י' וישבע מקבל המתנה
הרא"ש המחזיר בו כיון ששם שלם כהונן: י' כן נ"ל: י' י'
אם שלם יתקם המתנה

מן סד"ן אין המקבל מתנה מחייב לישבע דאין ע"ק ר' טענת שאה אלא
דאפי' מקרקעי' כו' ידעא מה שנין ז' לזו דאם מתנה היה כריין משא"כ
אם שלם יתקם המתנה

מאירת עינים הושן משפט ק קא הלכות גביית מלוה שפתי כהן רד

ק א לזה שאמר הריני משלם כו' זה מייירי אפילו במלוה כשטר' ויש לו קרקעות ידועה אפ' כותבים לו זמן ל' יום דהרי גם אם בא לנכס' עמה היו נותנים לו ל' ימי הכרוכה וברי זה אומר שישתלם מעות לפרוע לו ושלם יטרך שביית ימי הכרוכה ומ' אס' אינו יכול להשתלם

משיקרא כלל ונסתה היא למפרע והלכך אם הוא בענין שהרינו 16 סביות הוא שייך להכותן צריך להקבל מחכה ליתנו להכעל חוב וחובי' אין מחנו מר' נתן ונ'ע : ים דכל מי כו' עיין בתשו' ח' ס' ס' י' :

ק ב מעו' לא יבנה מקרקעותיו עד שיכריזו תפלה גדול ועפ'ר : ב שאלו היה שם מטלטלים כו' ר"ל זה שמקבץ משכונן על קרקע כוונתו אמשכונן דמטלטלי דאי חקרקה הא משועבדים ומושכני' ועומדים לו כפוכו משעת הלוואה ואם יש מקודם לא מהני ליה כמה שנותני' לו כתר' משכונן מש' א"כ כמטלטלי' דמהני ליה שלא יכריז' גם לענין קדימה שבעל חוב מאות' שקדם ונכה משלטלי' מה שנבנה נכה וכמ' ככ' ק"ד : ג ואין מחייבין הלוה להביא ערב זה מייירי אפי' אין לו קרקע - דמ' מ' אמרינן ליה דכסף שהאמנתו מתמלה בלא ערב כן האמיתוכו ג' כ' עתה : ד אין כותבין לו זמן אחר דכיון דקבע לו זמן ס' ל' כאלו התקדם עמו שלא ידחיקו ית' וס' ל' להשתלם מעו' קודם שהני' הזמן : ה וי' א' ג' לזה כו' וכן תוכח מח' הטור בר' ס' כ"ד דאפי' קבע לו זמן פרעון בשעת אפי' נותנין לו זמן ל' יום אם לא שפירש בשם' בלא דקיים דאז אמרינן כל תנאי שבחמון קיים וכמ' מור' ס' כ"י' ו' סעיף כ' בהנהגותיו :

ק ג בעל חוב ממנה אע"פ שקדמה להלוואה : ח (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') מי שקנה קרקע והתנה בשעת הקנין שלא יהא לאשתו שעבוד כתובתה עליו או שקנה קרקע וצוה לכתוב השט' בשם אחיו כרי להפקיע ממנו שעבוד כתובתה לא תועיל כלום ואשתו גובה כתובתה מאותם קרקעות :

ק ד (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק ה (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק ו המבקש זמן לפרעון כמה זמן נותנים לו ואם לא בא בזמנו והמסרב צווי' בית דין ובו ג' סעיפים :

ק ו (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק ז (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק ח (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק ט (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק י (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק יא (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק יב (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק יג (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק יד (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק יה (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק יז (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק יח (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק יט (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק כ (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

ק כא (סור' ס' כ' בטור ס' מ' ז') דכל מי שכתב להפקיע' תקנת כחמיס כערתה ובתפלוה וכל שכן לנלוול של סביר קיינים סכמי הדור לבטל כונתו אע"פ שאין כאן ראי' רק אומדנות המוכיחות היטב :

כ"ב

מאירת עינים הושן משפט קא הלכות גביית מלוה שפתי כהן רמז

יוד אינו מוריד לשומא כו' ול' הריש"א סם גרין לשלם לו במעו' כמו שהסתר וכן הדקן כי אכן סכדי שלא מוכר לו זה מטלטלים ומקורתו ע"מ לקבל קרקעו' וכופין ע"עכ"ל - והא"ר כמו שהתנו שכתבו אינו ר"ל שהתנהגו כשעת המקט בתנאי גמור דא"כ כהנאה כמו היה דוכא כפי אהל

בפטרות וכו' ורש"י דאין שייכים הואיל ואין נופע ממון ואם שפתי כהן רמז דר"ק מוכיח שכלו הייתה גזי' ב' בפטרות כיון ד' סמין ונדיבין כתובת' לניקיון הפחה וכו' איכה יוכל לחלוף עכ"ל וכו' כהנאה רש"ל סמין ש"כ כ"ו ו"ל ל"ח סכסוף ראשו בחפז' להרבות לבדולי המורים דשייכים גזי' וכו' בפטרות ס"י לחשוף ועדין מחובר ס"ט - אבל לפע"ד דכ"י דר"ל לבדולי המורים דמניין הסטר' מכל מקום לא

עדין מחזירם אלל רבין והפחה לית ליה לשלוחי וככסיס דירית משועבדים לחלוף פלו נ"ד מבנין לו והם עומדים בחקום הלוה כע"כ ואינו כאלו מכר לו הלוה ומ"מ יוכל הלוה לחלוף פ"כ אם גבה זה הפטרות כמות' וכמפורע ממנו דחו ליכא פטורה דל' נתן ס"כ ספיר חשני כפי' המוכר דלגבי בעלם ודאי החלה וה' דפיר' ומזנין ל' ולא פריך וכיכבו ליה אין בכך כל' מה לי גביית מה לי מכיר' ואר"ה גביית דב"ר היא מכירת' ופיר' דפסיטא כן כ"ל ברוב וסבי משפט חל' בע"מ שר' ד' ר"ת ח' שכתבו סמס רובם להבנות ל' סטרות והזילה רובם תפסלו' לק' דק' ברשות בניו ויכול לחלוף ובכחא ח"ל לל' סקיל ליה הלוה סב"ל חס"י ד"ק לכח' וגי' י"א יוכל לחלוף ומינו כה"ס וכן עיקר : מעולה חוסי שפ"י לו לשלם רק סטרות ורובם המלו' שיוכרם ויפ"ס לו דיר' לפטורו כן א"כ רובם מיגדו רובם לו בחנות שמואל בית דין מבנין לו ע"פ שום' וכונתו' לו הסטרות וא"כ בחירה וחסרי' רבני' רב"ר הוי בחכירה ומה' ויכול לחלוף המר שקבל אוחס' כמובן ש"ו וכן אם אין הלוה א"כ נכון סה"ל למה' את חו' מבנין ל' סטרות כשומא וכן ל"ת חמור' והניח סטרות יוכל לוחר' לחוקים הנתימ' לך סטרות לבנות א"ף על פ"י שלא הביע הו"ע תבנה פוחס כשומא וכן שומא סה"ל מכירו מולק שלא דעתו ע"פ כ"ד הסטר' כשומת ג"ר וכן אם הלוה אוחר קט סטרות כשומא ואיכני רובם לטרוח להניח' הדין עמו אבל אם אינו רובם ליתן לו הסטרות כשומא דיר' לטרוח להניח' וא"י לוחר' תוביא א"פ ס"פ סתלום ג"כ אינו רוב' ליק' הסטרות

אם נודע שהממון שלנו ותלה אות' בכותי ואינו יכול ליתן לי כי הכותי מעכב בפנין למכור קרקע וליהן לבע"ה מעות וכן אם הדבר יודע שיש לכותי ערעור על נכסי הלווה וירא המלוה ליטול קרקע מיראת ערעורו של כותי צרי' הלוה לטרוח ולמכור וליהן המעות :

ט כל מה שיתן לו מוקרעי או מטלטלין ישומו לו כפי מה שיוכל י' למכרם מיד אפילו בכיתו לפי השעה ולפי הזמן י' ולא שיוצרך לחזור למכור בעיירות ובשוק' או לעכבו עד שימצאו לו קונים או שיתיקר רא"כ נעלת דלת כפני לזוים :

י (מור ס"י נכס מוחזק' וכו' מריכ' פד' המקדוק ונפיק הכותב) מגבין למלוה כל המטלטלים שימצאו ללוה ואם לא הפסיקו המטלטלים מגבין לו קרקע אחר שיחרימו על כל מי שיש לו מטלטלים או על כל מי שיודע שיש לו מטלטלים ואינו מביאים לבית דין (רש"י ס"י א"ף כ"ו נכס הגזונים וכו' לקחו ר"ס ק"ד) (ס) (א) וכו' עיקר יד' ור"ה כ"ל סנה' לישבע ע"י) וגבין כל הקרקע שיש לו אפילו הוא משועבר לכתובת אשה או לבע"ה שקדם מגבין לזה מיד ואם יבא ראשון ויטרוף יטרוף :

יא היה לו מטלטלין או קרקע יש עליו חובות לכותים או אוחר' הרי כל נכסי משועבדים לכותים ואם יטרו' אות' ישראל יבואו הכותים ויאסרו אותי ואהיה בשביה אין

כשומא דיר' הלוה לטרוח להניח' ולכלול' ס"ל כ"ד כ"ד לשלם לו חמור' או קרקע : ד אינו מורידו לשומא כו' ול' הריש"א סם גרין לשלם לו במעו' כמו שהסתר וכן הדקן כי אכן סכדי שלא מוכר לו זה מטלטלים ומקורתו ע"מ לקבל קרקעו' וכופין ע"עכ"ל - והא"ר כמו שהתנו שכתבו אינו ר"ל שהתנהגו כשעת המקט בתנאי גמור דא"כ כהנאה כמו היה דוכא כפי אהל

מור ס"י נכס מוחזק' וכו' מריכ' פד' המקדוק ונפיק הכותב) מגבין למלוה כל המטלטלים שימצאו ללוה ואם לא הפסיקו המטלטלים מגבין לו קרקע אחר שיחרימו על כל מי שיש לו מטלטלים או על כל מי שיודע שיש לו מטלטלים ואינו מביאים לבית דין (רש"י ס"י א"ף כ"ו נכס הגזונים וכו' לקחו ר"ס ק"ד) (ס) (א) וכו' עיקר יד' ור"ה כ"ל סנה' לישבע ע"י) וגבין כל הקרקע שיש לו אפילו הוא משועבר לכתובת אשה או לבע"ה שקדם מגבין לזה מיד ואם יבא ראשון ויטרוף יטרוף :

בשומא דיר' הלוה לטרוח להניח' ולכלול' ס"ל כ"ד כ"ד לשלם לו חמור' או קרקע : ד אינו מורידו לשומא כו' ול' הריש"א סם גרין לשלם לו במעו' כמו שהסתר וכן הדקן כי אכן סכדי שלא מוכר לו זה מטלטלים ומקורתו ע"מ לקבל קרקעו' וכופין ע"עכ"ל - והא"ר כמו שהתנו שכתבו אינו ר"ל שהתנהגו כשעת המקט בתנאי גמור דא"כ כהנאה כמו היה דוכא כפי אהל

בשומא דיר' הלוה לטרוח להניח' ולכלול' ס"ל כ"ד כ"ד לשלם לו חמור' או קרקע : ד אינו מורידו לשומא כו' ול' הריש"א סם גרין לשלם לו במעו' כמו שהסתר וכן הדקן כי אכן סכדי שלא מוכר לו זה מטלטלים ומקורתו ע"מ לקבל קרקעו' וכופין ע"עכ"ל - והא"ר כמו שהתנו שכתבו אינו ר"ל שהתנהגו כשעת המקט בתנאי גמור דא"כ כהנאה כמו היה דוכא כפי אהל

אם נודע שהממון שלנו ותלה אות' בכותי ואינו יכול ליתן לי כי הכותי מעכב בפנין למכור קרקע וליהן לבע"ה מעות וכן אם הדבר יודע שיש לכותי ערעור על נכסי הלווה וירא המלוה ליטול קרקע מיראת ערעורו של כותי צרי' הלוה לטרוח ולמכור וליהן המעות :

אם נודע שהממון שלנו ותלה אות' בכותי ואינו יכול ליתן לי כי הכותי מעכב בפנין למכור קרקע וליהן לבע"ה מעות וכן אם הדבר יודע שיש לכותי ערעור על נכסי הלווה וירא המלוה ליטול קרקע מיראת ערעורו של כותי צרי' הלוה לטרוח ולמכור וליהן המעות :

ט כל מה שיתן לו מוקרעי או מטלטלין ישומו לו כפי מה שיוכל י' למכרם מיד אפילו בכיתו לפי השעה ולפי הזמן י' ולא שיוצרך לחזור למכור בעיירות ובשוק' או לעכבו עד שימצאו לו קונים או שיתיקר רא"כ נעלת דלת כפני לזוים :

ט כל מה שיתן לו מוקרעי או מטלטלין ישומו לו כפי מה שיוכל י' למכרם מיד אפילו בכיתו לפי השעה ולפי הזמן י' ולא שיוצרך לחזור למכור בעיירות ובשוק' או לעכבו עד שימצאו לו קונים או שיתיקר רא"כ נעלת דלת כפני לזוים :

יא היה לו מטלטלין או קרקע יש עליו חובות לכותים או אוחר' הרי כל נכסי משועבדים לכותים ואם יטרו' אות' ישראל יבואו הכותים ויאסרו אותי ואהיה בשביה אין

יא היה לו מטלטלין או קרקע יש עליו חובות לכותים או אוחר' הרי כל נכסי משועבדים לכותים ואם יטרו' אות' ישראל יבואו הכותים ויאסרו אותי ואהיה בשביה אין

מאירת עינים חושן משפט קג הלכות טוען ונטען שפתי כהן רמז

יג במקום עידי עדות דאנו אומדין דעתו דלא נתרצה לשלם לו כמעדיית אלא חסוס דסכר הריי' כידיעדי פידית וק"ל : קג א כפי הומוכו' עמ' שס' ק'א'ס'ט'ה' דכל דמדין איתו כמו שמכר לאיש שבי' נרין לו וכו' לבי'טו' של

על הסוד כיון בניזקין גונב מעיפו עירית ה"א חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

זס לשאלו אמר' ולקנותו ולמסקי' שיעטרך ליקטנו כמו שמכר כפת פיקר ובעטת שמתלאו הרבה קוני' או כמו שבי' נמכר אלו שקר על קוני' במקומה אמר' ע"ס : ז ואמ"כ זכריו' כו' נוסף ל' הכרז' אית' שנתר' וכתבו' ב"י' ס'ו' בס"ס ע"ת בשטר' ג' ד"ב פ"ט שהאר' זכנוסם והעיקר הוא דמותין שטר אכרות' כיד' סלוקס א"ך שסיו' עושין אכרות' כדניא' וזכניא' ל"ס להאי' ארעא' ופרעו' לבי'ט' ושאר' דהאי' ארעא' שיה' על הלו' ושל' ית' רשית' להלו' דהאי' ארעא' מיתא' דין ולעל' ועד' מ' ה' וכתב' הסוד דנרין לכהרז' שמוכרין לשלם לבי'ט' כסו' או לאשה ככתובת' שיש שנומין' ויתר' לקנות' כדלפרוע לבי'ט' כסו' ומני' שיהי' אינו מודקק' כ"כ דמטבע' כמו שאמ"ס . ויש שרזין' ויתר' לפרוע לאשה שאינה ספיקה המעות הכל יחד שאין דרכה לשפור ועפ"ר :

וזהו הלו עירי עירית ונפסרה קיימא עירית י' במקום עירי עירית ואינו פורעה אלא מהבינונית :

קג שמיין קרקע של לווה ואם מעה בשומא וכו' י"א סעיפים :

א (ה"פ' בל"ג ס"ט) כשמיין הג' שמיין קרקע הלוה אין שמיין אלא ה' כפי הזמן וכפי השער שנמכרים הקרקעות אז באותו מקום :

ב ואל' אין הקרקע מניע לו כולה כגון שאין לו פסוק אלא חנה והקרקע כ' יד' נישומת כת' זכוס' אין אומרי' לו תן לו מתי' הקרקע אלא שמיין כמה שיוכל למכור מזאת הקרקע או כבי'ת כחמה זכוס' ונותין' למלוה כללו של דבר אין שמיין לו אלא דבר שיוכל למכור מיד ולנכות סוכו ואין שומאין להספיד' הלוה וע"ל בעי' ס' :

ג (סור' ס"ה בס' מהר"ם) ז ואחר כך מכריו'ן עליה ז כפי מה שיראו ער שיפסקו המוספין (המ"ח ס"ב מהשו"ס) ואם קרקע זה היה טורף המלוה מהלקוחות צריכ'ם להכריז עליה ל' יום כדרך שמכריו'ן על נכס' יתומים (וע"ל ר"ס מ' ק"ט) ובאים הלקוחים וקוצבים דמים כרצונם אם מצאו בה כשומת ב"ה או יתר' לוקחים הדמים ונותנים אותם למלוה ואם רצה המלוה לקחתה באותו סך הוא קודם ואם לא מצאו בה ז כרי שומתן מחליטין אותה למלוה בכרי שומתן :

ד (סור' ס"ה) ז יש שולקין' וסכירא' לכו דפוח' דתי' חס' כל לגבות מכני' טורין' כיון שמכר' של' מדעתו ככ"ד נרין' שומא' והכרז' כמו בשל' יתומים :

ה ג' שירדו לשום אחד אמר בק' ושנים אומרי' בק' או אחד אומר בק' ושנים אומרי' בק' בטל יחיד במיעוטו אחד אומר בק' ואחד אומר בק' ואחד אומר בק' נירון בק' (ז' וז' דעת רמב"ם) מפני שאנו ממעטים מה שיש בין המועט למרוב' ומספיק' על המועט המחצית וגורעין' מהמרובה המחצית כיון שבין האומר מ' לאומר ק"כ יש מ' כשאתה מוסיף על המועט המחצית וגורעין' מהמרובה המחצית נמצא שהוא נירון במאה ולפי זה אם אחד אומר בק' ואח' אומר בתשעים ואחד אומר בק' ל' נירון בק' ועל דרך זו שמיין בניה' לעולם :

ו שמוה שלשה ואמר הלוה שיזמו אותו ג' אחרים הבקאים יוחר בשומא (ה' ב) אין שומעין' לו :

ז (ס' כח"ב ס"ב) ז יוכלין' אלו השמאים להיות קרובים זה לזה :

ח בית דין ששמו לטרו' בנכס' לוקח וטעו בכל שהוא מכרן י בטל אפילו הכריו' (ר"י כ"ז ס"ג) אבל היו' אם נכסים ב"ח וטעו בשומא ריגא' ככ"ד שמכרו נכס' יתומים וטעו שיתבאר בסיומן ק"ט ס"ג :

ה אם החו' רכר מועט שלא יגיע למלוה בחובו חלק ראוי לפי מה שהוא קרקע בית או שדה או כרם כשישער שיתבאר בס' ק"ע'א ואומר המלו' ללוה או מכור לי מהנשא' לך כרי שיגיע לי שיעור הראוי לי או פרע לי מעותי הרי'ן עמו (רמב"ם מ' פ"ג קמ"ג) ז (ז) ואם אין המלוה רוצה לקנות

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

ע"ה חס כתב לו פתח לנכות מן העירית גונב מעירו עיריות וכו' כי כספיה עירי עיריות גונב מעיריות עב"ר ודכ"ח תחוסין דהא בניזקין גונב אינכ' גונב מעירי עיריות וכו' ה"א חס וחסור לקחן מ' מ' מ' דיכול לרשותו לאו עירית סוכרם (וכנסת מהר"ם ל' חולק נמי א"ס דהסוד והר"ם וכו' שכתבתי בסמוך לקחן סימן ת"ש מ"ק ד') ועוד דשאי הכי כיון שסוד

חוב

שפתי כהן - חושן משפט קנ הלכות נביית מלוה מאירת עינים

הדין עמו - ואין בלוי יכול לומר כשתחסו כו' כגד' זמן למי ערך דברי כיוון ההלכות רובם ליקח לעצמו או למכור הכל וליהן לזמן עומתיו בעד הנשאר שיהיו גור או גנור ומהם כסותו : ר' או להשכנו ונתתו רבלי' וירוש' איהם או תשכירין וכתיב' דהיינו להסבירו שיעלה כעס' אחר דמי החוב אבל אם לא יוכל להסבירו רק שנה אחת דבכר

לקנות יותר מכרי חובו ואומר פר' לי מעותי מאחר שמה שהו' כרי חובי אין בו שיעור הראוי (ג) הדין עמו וכופין את הלוה למכור הקרקע (ד) או למשכנו ויפרע לזה מעותיו : הנס (ה) ואין מוסר' להספד הלוי ואין מרתמ' לדין לומר כי'ד כונ' הלוה מיתנו מסוס דבר מועט : (ו) אם היה הרבר בדיןך שלא נשאר ללו' כשיעור (ז) אינו יכול לכוף למלוה שיקחנו במעות (ח) (סור' ס' קפ"ו ס"ז) אם היה טורף מלוה קרקע מהלוה וכשיגבה חובו לא נשאר ללוה כשיעור (ט) יכול לכופו שיקחנו מסנו במעות : (י) (סור' ס' קפ"ו ס"ז) אם היה טורף מלוה קרקע מהלוה ואירע שנשתהה זמן שלא הורירוה בו כל זמן שלא החליטו ב"ד הקרקע למלוה אי איקר או זילי ברשותא דלוה קאי וצריך לעשות שומא אחר' והכרזה אחרת (כ) אם ירד המלוה לנכסי לוח והחזיק בהם או סמך בלא ב"ר אינו כלום (ל) (סור' ס' קפ"ו ס"ז) אפי' הית' משכנו בירו' או אפותיקי מפורש כיוון שיכול לשלם לו ולשלטו (מ) (סור' ס' קפ"ו ס"ז) ויש אומרים (נ) שראובן עבר הוטמן שקבע לו לפרוע או שהיה משכונה מוחזקת ביד המלוה יכול למכרה : (ס) (סור' ס' קפ"ו ס"ז) מקום שנהגו לכתוב כשטרות שיוכל לירד לנכסי הלוה ולמכור בלא שומא והכרזה (פ) (ע"ל ס' ס"ז) אם נהגו שלא לירד ולמכור כי אם בשומא והכרזה יא' אין לירד ולמכור זולתם :

ואל' דים פלונית' כיון הסו' לדברי המכור והמסחר ס' כל רי' דמתי' דמתי' חושפין להפסד דהלוה וכו' ס' דמוסרין דמקדק בדברי רי' משמע דמוד' כהנ' דכתיב' ופוד ראייה שהרי כהנ' כתובתו כלל' דין' ס' והכינו מור' כהנ' ס' כהנ' ס' כמתמל' ואס' אין הקרקע הניע כו' כתב בנ"כ דאין מוסרין להפסד הלוי וק' לומר דהטור פתס דכרוי נגד כהנ' אביו ולא יוכרו כלל דוק' : ס' או אשותיקי מפורש פי' שכתב לו לא יפ' אך פרשן אלא מו' וט' ס' קי' ו' שם ימבאר דני' : ט' טאס פכר הומון שקבע לו לפרוע או סכו' משכנו' מוסקות בו' הא דקמ' או סכו' ר' ל' או אפי' אינו ידוע בעדים ומכור שכלה הומון אלא שהוא אומר שכר כל מה הומון מאמינו לוי כשהיה משכנו' מוסקות בידו' פי' נס כמינו דמ' בע' אמ' לקוח הוא כיד' ולכך דוק' כמשכון מוסק הו' דמסימין ולא עשאו לו לאשתיק' מפורש ככל' וק' ל' ופיין פרי' שד' מזה : י' יכול למכרה ופ' ד' כמשכון דמתמל' כתב הטור לפי' ס' פ' ס' דלא ימכרו אלא ככ"ד הא מיק' שם ככ"ד כהנ' כהנ' ד' ד' ל' ד' קאמר אלא נ' שמין וכתב שם כהנ' ו' ל' א"ל לכניא לכלל' המשכון לפני די' כהנ' אלא יוכירו כינו לכני' ואת' יק' ב' שמח' וישומו אותו כהנ' הוא סוס למכור וימכרו בזהו שומא כו' וכ"כ המכר שם כהנ' בכד' פ' ש' וכאן כמי' חיי' דמיוק' כהנ' או ימכר' ע"פ נ' שמחין אפי' שלא נעל' רשות מכר' וכו' הוא פליגי כאן כיון דקרקע הוא דמסוכה יתר' : יא' אין לירד ולמכור זולתם פ' ל' כהנ' ס' ס' א"ס' דכתב שכתב כהנ' ו' ל' אפי' שכתב' בשטרות שיש רשות למלוה שירד לנכסי הלוה מ"ח אין לעבור על דברי' תורה דתנן המלוה את מכירו לא משכנו אלא ככ"ד - ויש לפרש דמ"ח שיוכל המלוה לירד כו' כיון שלא מלא המלוה דין' שרונה למשכנו או י' לו רשות לעשות

דין

הדין עמו - ואין בלוי יכול לומר כשתחסו כו' כגד' זמן למי ערך דברי כיוון ההלכות רובם ליקח לעצמו או למכור הכל וליהן לזמן עומתיו בעד הנשאר שיהיו גור או גנור ומהם כסותו : ר' או להשכנו ונתתו רבלי' וירוש' איהם או תשכירין וכתיב' דהיינו להסבירו שיעלה כעס' אחר דמי החוב אבל אם לא יוכל להסבירו רק שנה אחת דבכר

הדין עמו - ואין בלוי יכול לומר כשתחסו כו' כגד' זמן למי ערך דברי כיוון ההלכות רובם ליקח לעצמו או למכור הכל וליהן לזמן עומתיו בעד הנשאר שיהיו גור או גנור ומהם כסותו : ר' או להשכנו ונתתו רבלי' וירוש' איהם או תשכירין וכתיב' דהיינו להסבירו שיעלה כעס' אחר דמי החוב אבל אם לא יוכל להסבירו רק שנה אחת דבכר

הדין עמו - ואין בלוי יכול לומר כשתחסו כו' כגד' זמן למי ערך דברי כיוון ההלכות רובם ליקח לעצמו או למכור הכל וליהן לזמן עומתיו בעד הנשאר שיהיו גור או גנור ומהם כסותו : ר' או להשכנו ונתתו רבלי' וירוש' איהם או תשכירין וכתיב' דהיינו להסבירו שיעלה כעס' אחר דמי החוב אבל אם לא יוכל להסבירו רק שנה אחת דבכר

הדין עמו - ואין בלוי יכול לומר כשתחסו כו' כגד' זמן למי ערך דברי כיוון ההלכות רובם ליקח לעצמו או למכור הכל וליהן לזמן עומתיו בעד הנשאר שיהיו גור או גנור ומהם כסותו : ר' או להשכנו ונתתו רבלי' וירוש' איהם או תשכירין וכתיב' דהיינו להסבירו שיעלה כעס' אחר דמי החוב אבל אם לא יוכל להסבירו רק שנה אחת דבכר

הדין עמו - ואין בלוי יכול לומר כשתחסו כו' כגד' זמן למי ערך דברי כיוון ההלכות רובם ליקח לעצמו או למכור הכל וליהן לזמן עומתיו בעד הנשאר שיהיו גור או גנור ומהם כסותו : ר' או להשכנו ונתתו רבלי' וירוש' איהם או תשכירין וכתיב' דהיינו להסבירו שיעלה כעס' אחר דמי החוב אבל אם לא יוכל להסבירו רק שנה אחת דבכר

הדין עמו - ואין בלוי יכול לומר כשתחסו כו' כגד' זמן למי ערך דברי כיוון ההלכות רובם ליקח לעצמו או למכור הכל וליהן לזמן עומתיו בעד הנשאר שיהיו גור או גנור ומהם כסותו : ר' או להשכנו ונתתו רבלי' וירוש' איהם או תשכירין וכתיב' דהיינו להסבירו שיעלה כעס' אחר דמי החוב אבל אם לא יוכל להסבירו רק שנה אחת דבכר

הדין עמו - ואין בלוי יכול לומר כשתחסו כו' כגד' זמן למי ערך דברי כיוון ההלכות רובם ליקח לעצמו או למכור הכל וליהן לזמן עומתיו בעד הנשאר שיהיו גור או גנור ומהם כסותו : ר' או להשכנו ונתתו רבלי' וירוש' איהם או תשכירין וכתיב' דהיינו להסבירו שיעלה כעס' אחר דמי החוב אבל אם לא יוכל להסבירו רק שנה אחת דבכר

מאירת עינים הושן משפט קנ הלכות טוען וגטען שפתי כהן רצו

דין לעצמו כו' פ"ט שדקדקת' עוד דמתלו כתשובת הרא"ש והמחבר הכל כמנהג ש"מ דלא כתובין אלא היכא שאין המנהג לעשות כדברי הכותב כשטר אבל היכא דהנהגו כפשוטו ליטע דשטר הולכין אחריו אף שהוא כנגד דין משום כל תנאי שבממון קיים וסבר ויכל כך עליו : י' אם ירד המלוה לנכסי לוח כו' ככתבו המחבר לפני זה כ"ז אלא שבה לדת כאן דמכנין לו הפירות שאכל בסובו מילתא בשעתו קאמר דכיון דירד שלא ברשות ואינו כלו' מ"ה מכנין לו בסובו אלא ש"ט שפ"ט כ"כ בשבועה הכיאו הטור כשט"ו אחי שירד לנכסי יתומי' קודם שתבעו לדין דמטעם שאין כפרתין ממן אלא שבועה וכל שלא כשכח אין לו זכות בהן דמי יומר דמשתבע ועומדין הנכסים ברשות ה' יתומי' מ"ה מכנין הפירות שאכל בסובו ולמה כתבו המחבר כאן סתם דמטעם דס"ל כן בכל המלוה ולוה . וכראה דהמחבר ד"ל דהרא"ש והטור איירי אפי' במקומות שנהגו ש"פ כתב' ותנאם לירד לנכסי הלוה בלא שומא והכרוז וכמ"ל לפני זה דמנהג מפורש ומתנה עוקר הלכה או למ"ד דס"ל דאם עבר שומן מותר לירד לנכסיהן בשומא בלא רשות כ"ד ככל א"פ"ה כיתומי' דאין כפרתין מהן אלא בשבועה לא ירד ומינה למד המחבר דה"ה לשאר מלו' ולוה היכא דאין מנהג ודו"ק : יג' משלקין כו' משו' דכתיב ועשית הטוב וישיב הטוב זה לפנים מסורת דין שיטור זה לקרקעו ודוק קרקעות שקרוי' כולן ועומדת לדורות משא"כ מעלמים : יד' דלוקק לא יוכל לסלק' ו"ל הרא"ש דלוקק זה שלקק שיעבוד המלוה לא שייך ביה הטוב וישיב כי נכנס כשיעבודו של מלוה ולקחו כמעומי' ימורד ויקבל מעותיו מן המוכר וישאר למלוה שיעבודו עכ"ל . וכפרי"ש בתבתי דאף אם אינו יכול להוציא מן המוכר שום דבר איזה דאפסיד אנפ"ה כמה שלקק דבר ט"ו קול שהוא משועבד לב"ס ומ"ה הרא"ש מזור ויקבל מהמוכר ר"ל כשיביה לו : טו' אינו נוט' הוצאתו כשור כתב דיש פלוגתא בין הגאונים' כזה וכתב ב"י דמן הספ' דיינין ביה קולא לכתב' עכ"ל וכאן כ"ש פסק המחבר דאינו נוטל הוצאתו משמע דס"ל דהלוה שהיה קרקע שלו וכידו לסלק המלוה מקרי מוטו' בקרקע והמלוה קקרא מוליא ותובע והלוה הכתב' ומ"ה פסק דאינו נוטל הוצאתו ועד"ר שם כתבתי דנ"ל איפכא דהמלוה והשקבלוה בשמות ב"ד והתלווה לו מקרי מוטו' ומ"ה אובל פירו' הסדס' אלא שחז"ל תקנו שאם השיגה ידו ללוה או יורשיו דצריך לתזור ולמכורם לו לכן הלוה מקרי תובע ומוליא וצריך ליתן לו מהספ' מה שהוליא בכנינו' אס' חפץ בקרקעו : טז' כשבע ונוטל כו' כשבע כמה הוליא ונוטל דמי הוצאתו וגם חלק בשכח היתר על ההוצאה וכדין שותף שירד ברשות שנוטל אפילו בשכח המניע לכתשים וכמ"ה הטור והמחבר בס"ה קע"ה אבל נראה דאין השכח כולו שלו כיון דשומא דהרא"ש וע"ל כסו' קע"ה וע"ה כסמ"ע שם כתבתי כן דין היורד ברשות ועפ"ר : יז' אינו נותן אלא דמי מוטו' ל' הטור כיון דשומא דהרא"ש לעולם הרי המעו' שכי' הלוה כהולאה ואם ישול המלוה דמי אותו השכח דממיל' ס"ל כנוטל שכר המתכת מעותיו וס"ל כריב"ת ונראה דקדק' וכתב כנון שתייקר דאלו נשבע קרקע מאיל' כנון ארעא ואפק' שירטון או דקלא ואלים' כיון דזכיר השכח שהושבע בעודו ביד המלוה צריך ליתן לו השכח והא דכתב לפני זה כשכשב' תממת הוצא' משו' דס' צריך לישבע כמה הוליא משא"כ כזה שכתב ממילא דשמן השכח ולא שייך ביה שבועה . מיהו י"ל איפכא דכשכתב גופא של' קרקע פשוט להטור והמחבר דאין צריך ליתן להמלוה דהא איכא למיתר דמולא דהלוה גרס ששכח קרקעו . אלא אפילו בתייקר דאין שייך לתלות במזון דהלוה וגם ה"ל דכל ליה יפסד עד שיאיקר ויבא לפדות קמ"ל דאפ"ה א"ל ליתן אלא מעותיו : יח' ויא' דלא הוציא עליהם והסכימה לא הדרא כלל כדרישה כתבתי דאפילו אם ירצה ליתן לו דמי השכח וההוצאה ומטעם שקאנה כשינוי א"ל השכימה הוציא עליהם הטור ולא שייך לתור שקאנה כשינוי דא"ל דמולא דלוה גרס : יט' אלא כשעת בייקור ו"ל הרא"ש דלא מסתבר כלל שיפסד הלוה אם יתיקר הקרקעות שיבא ויסדותה ואיכא נעילת דלת כפני הלוי' עכ"ל :

יוד תסלקין אותו ואתו קרקע כו' חשמה שאין צריך קנייה אחרת אלא סלוק בעלמא וכן כתב הטימוקי ווסף פ"ק דמביעא גבי הא דתשני ר' זירא מתביע' כשטרא חלטה שכן נראה מדברי רמב"ם אלו וסכן פ"ה סכ"ד : יא' ויש אומרי' דלוקק כו' והכר מחזיר ובעמ"ה ס"ל כהרמב"ם ויחזיר ותנאי' כ"ז וכן דעת הרמב"ן במידו' דף ל"ט סוף ע"ה וכתב הרמב"ם היכא דשמו ארעא לקטן לא הורא ער דגרב וידע לטקנוי' וצריך לומר דס"ל להרמב"ם דכשטרא צריך קנייה אחר' והפרש סה דקאמר בנמר' פ"ק דחביש' (דף ס"ו ע"ה) או בעי ליה להקדשי' לשטרא א"ל למיכתב שטרא אחריה כו' דסייגו לעשות קנין סודר מתדס התלוה להלוה או נמי לכתוב שטרא אחריה לנמרי' וכל' רמב"ן שכתב כ"ה פכ"ה תמלוה אכל לפי מה דס"ל לצי' והר"ן דאין צריך קניס אחרת אלא סלוק בעלמא הורא ארעא וקטן מיר שרובם לסלקו ל"ל ודו"ק ואולי לוס כיון דכ"ה שפטר דברי אריסב"ל כתב חז"ל ועיין בנ"י פכ"ב דחביש' אס מחורת השומא אס צריך לכתוב לו הפטר או לוס חפסי' סיחורי לו כשטר ופ"ה עיין בחשו' ר"ה כח ס"ב סיחון ע"ה : יב' כשבע ונוטל כתב כסמ"ע פ"ה כשבע כמה הוציא ונוטל דמי הוצאתו וגם חלק נשכח היתר על ההוצאה כו' ער כאן אפילו שחזר כנון דמה עיני חלק כשכח לכאן וכי שותף הוא אלא נוטל כשכח כשטר שחזר היתר כחורר דרשות לקטן סיחון פ"ה כסמ"ע פתי' קטן זה פ"ה : יג' אינו נותן לו כו' וכ"פ סכ"ה ועיין בנרן סכ"ה . עיין בסמ"ע פ"ק יז' ער דאלו נשכח קרקע מל"ה כנון ארעא ותקא שרטון וכו' ולי נראה דכארעא ותקא שרטון ודיקלא ואלים כמי סוי כביבת והכי איחא לסריא כהרא"ש פ"ק דמביעא גבי המוכר שיה ומצאת שאינו שלו ע"ה ועוד מיהא על סמ"ע ולדבריו נשכח היתר על הוצאה כיון דזכיר השכח ה"ל ליתן לתלוה כל השכח כמ"ה דריקלא ואלים א"ו כמ"ה ודו"ק כי זה ברור עיין בחשו' מהר"ן ששון פ"ק ק"ו : יד' והסכימה לא הדר' כלל כו' חשמה פסלו רובם לשלם לו כל השכח אפי' יתר על ההוצאה וכן פ"ה בסמ"ע פ"ה א"ה . ולפני' דגם הרא"ש ס"ל דכ"ה סרי' ואל קאמר דלא הורא אלא כשלא ירצה לסלק השכח רוחא דנתייקר דהרא"ש כשכרם לשלם לו כפי היקר וכמ"ה דס"ב יקם מנאי ליה להרא"ש הוי שכר דכשביעה לא הורא כלל (ואין לומר כיון דלא הורא אלא השום ועשית היסר והסבד לא הורי כשביעה דהא דינא דבר מיכר כמי אינו אלא חש' עמי' היסר והסבד והרי אפי' כשביעה וכמ"ה סבור לקטן פ"ה קמ"ה כסם נאון וכ"ה המתכר סס עיף ו') דהא אין טעם כלל לוס וכי נשכח מהמח"ל תחזור ועוד דא"כ כפל דין שומא דהרא"ש כנויה רכל מלוה ושיכח כל שומא להפקיע דין שומא דהרא"ש וכן משמע מהר"ל הרא"ש בפסיסות שבועה ובתייקר כנוי הרי חשמה דמשתמא דתייקר' לא הורא ובת"ם ר"ל מ"ה ס"ל כלל שיפסד הלוה כל ימיו אס יתייקר קרקעו ה"כ לא השתברא אס ישיכח התלוה ומ"ה השביעה לא הורא וסייגו כשביעו רוצה לשלם לו כל השכח . ועוד דל"כ ס"ל להרא"ש לפרוטי דכשביעה לא הורא כלל ועוד לתם פתח הרא"ש בתרמי' שבועה ובתייקר' וכל' סייג רק כתרם בתייקרם א"ו כמ"ה הלך כספ' דנתייקר צריך ליתן לו כפי היקר חשמה ר"ל וחשבר שיפסד כו' אס כן חכ"ם כשביעה ודו"ק . וגם כ"ל סכן דעת המור שכתב ואל' הרא"ש י"ל כתב ס"ה השביעה המלוה אינה מחורת כלל אפי' אס ירצה הלוה ליתן לו הוצאה שהוציא עליה כו' חשמה דוקא כשלא ירצ' ליתן לו רק הוצאה אבל כשירצה לשלם לו כל השכח הורא ופליג אטעמ"ה דס"ל דא"כ לשלם לו כל השכח רק יס' לין וירד ברשות . דלקטן סיחון קע"ה וע"ה ומ"ה סבור ואס בתייקר' חוזרת לו אס ירצה ליקח' כפי היקר לא כל אלא לומר לאפוקי מעטמ"ה דס"ל דצריך להחזיר לו כפי סוד' דל"כ הוי כרבי' ובהרא"ש מחורת כפי היקר אבל א"כ דגם כשכתב צריך להחזיר לו כשחשם לו כל השכח גם להרא"ש . ואף שרמזים לא חשמה לכאורה כן מ"ה דעת הסבור כן ועוד דל"כ חז"ל להטור דהרא"ש צריך להחזיר לו כפי היקר א"ו ס"ל לטור דהא אין שכר כשהשלים לו כל מה ששבע עשיו' שלל יחזירה לו א"כ גם כשכתב הרי' כן (ועיין בחשו' ר"ה כהן ספר שני ס"ע א"ה) ואף סמ"ל דס"ו ר"ל דאפי' אס ירצה לשלם לו כל מה ששכח לא הדרא . וסייגו בת"ם כסמ"ע טעמא דקאנה כשינוי א"כ כע"כ דפליג נמי אריס"ה דהא החלוה שטר ונכה ולא השביעה הקרקע כו' דלא הורא דמי ל' השביעה וירצה לשלם לו השכח או לא השביעה ואינו חסל . ואל' קסם על מור"ם כמ"ה דתמם בלא השביעה והמח"ל וכל' הביא דברי ס"ה וצ"ל דגם אפילו יאמר מור"ם ויחזיר וצ"ה

ואם

יז' ער דאלו נשכח קרקע מל"ה כנון ארעא ותקא שרטון וכו' ולי נראה דכארעא ותקא שרטון ודיקלא ואלים כמי סוי כביבת והכי איחא לסריא כהרא"ש פ"ק דמביעא גבי המוכר שיה ומצאת שאינו שלו ע"ה ועוד מיהא על סמ"ע ולדבריו נשכח היתר על הוצאה כיון דזכיר השכח ה"ל ליתן לתלוה כל השכח כמ"ה דריקלא ואלים א"ו כמ"ה ודו"ק כי זה ברור עיין בחשו' מהר"ן ששון פ"ק ק"ו : יד' והסכימה לא הדר' כלל כו' חשמה פסלו רובם לשלם לו כל השכח אפי' יתר על ההוצאה וכן פ"ה בסמ"ע פ"ה א"ה . ולפני' דגם הרא"ש ס"ל דכ"ה סרי' ואל קאמר דלא הורא אלא כשלא ירצה לסלק השכח רוחא דנתייקר דהרא"ש כשכרם לשלם לו כפי היקר וכמ"ה דס"ב יקם מנאי ליה להרא"ש הוי שכר דכשביעה לא הורא כלל (ואין לומר כיון דלא הורא אלא השום ועשית היסר והסבד לא הורי כשביעה דהא דינא דבר מיכר כמי אינו אלא חש' עמי' היסר והסבד והרי אפי' כשביעה וכמ"ה סבור לקטן פ"ה קמ"ה כסם נאון וכ"ה המתכר סס עיף ו') דהא אין טעם כלל לוס וכי נשכח מהמח"ל תחזור ועוד דא"כ כפל דין שומא דהרא"ש כנויה רכל מלוה ושיכח כל שומא להפקיע דין שומא דהרא"ש וכן משמע מהר"ל הרא"ש בפסיסות שבועה ובתייקר כנוי הרי חשמה דמשתמא דתייקר' לא הורא ובת"ם ר"ל מ"ה ס"ל כלל שיפסד הלוה כל ימיו אס יתייקר קרקעו ה"כ לא השתברא אס ישיכח התלוה ומ"ה השביעה לא הורא וסייגו כשביעו רוצה לשלם לו כל השכח . ועוד דל"כ ס"ל להרא"ש לפרוטי דכשביעה לא הורא כלל ועוד לתם פתח הרא"ש בתרמי' שבועה ובתייקר' וכל' סייג רק כתרם בתייקרם א"ו כמ"ה הלך כספ' דנתייקר צריך ליתן לו כפי היקר חשמה ר"ל וחשבר שיפסד כו' אס כן חכ"ם כשביעה ודו"ק . וגם כ"ל סכן דעת המור שכתב ואל' הרא"ש י"ל כתב ס"ה השביעה המלוה אינה מחורת כלל אפי' אס ירצה הלוה ליתן לו הוצאה שהוציא עליה כו' חשמה דוקא כשלא ירצ' ליתן לו רק הוצאה אבל כשירצה לשלם לו כל השכח הורא ופליג אטעמ"ה דס"ל דא"כ לשלם לו כל השכח רק יס' לין וירד ברשות . דלקטן סיחון קע"ה וע"ה ומ"ה סבור ואס בתייקר' חוזרת לו אס ירצה ליקח' כפי היקר לא כל אלא לומר לאפוקי מעטמ"ה דס"ל דצריך להחזיר לו כפי סוד' דל"כ הוי כרבי' ובהרא"ש מחורת כפי היקר אבל א"כ דגם כשכתב צריך להחזיר לו כשחשם לו כל השכח גם להרא"ש . ואף שרמזים לא חשמה לכאורה כן מ"ה דעת הסבור כן ועוד דל"כ חז"ל להטור דהרא"ש צריך להחזיר לו כפי היקר א"ו ס"ל לטור דהא אין שכר כשהשלים לו כל מה ששבע עשיו' שלל יחזירה לו א"כ גם כשכתב הרי' כן (ועיין בחשו' ר"ה כהן ספר שני ס"ע א"ה) ואף סמ"ל דס"ו ר"ל דאפי' אס ירצה לשלם לו כל מה ששכח לא הדרא . וסייגו בת"ם כסמ"ע טעמא דקאנה כשינוי א"כ כע"כ דפליג נמי אריס"ה דהא החלוה שטר ונכה ולא השביעה הקרקע כו' דלא הורא דמי ל' השביעה וירצה לשלם לו השכח או לא השביעה ואינו חסל . ואל' קסם על מור"ם כמ"ה דתמם בלא השביעה והמח"ל וכל' הביא דברי ס"ה וצ"ל דגם אפילו יאמר מור"ם ויחזיר וצ"ה

סו מרננו
אלה אפילו
בתייקר דאין שייך לתלות במזון דהלוה וגם ה"ל דכל ליה יפסד עד שיאיקר ויבא לפדות קמ"ל דאפ"ה א"ל ליתן אלא מעותיו : יח' ויא' דלא הוציא עליהם והסכימה לא הדרא כלל כדרישה כתבתי דאפילו אם ירצה ליתן לו דמי השכח וההוצאה ומטעם שקאנה כשינוי א"ל השכימה הוציא עליהם הטור ולא שייך לתור שקאנה כשינוי דא"ל דמולא דלוה גרס : יט' אלא כשעת בייקור ו"ל הרא"ש דלא מסתבר כלל שיפסד הלוה אם יתיקר הקרקעות שיבא ויסדותה ואיכא נעילת דלת כפני הלוי' עכ"ל :

ל א א I א ואם

מאירת עינים חושן משפט קנ קר הלכות גביית מלוה שפתי כהן ריה

השדה ככל כ' אלף כשאר כידה לנכס' מלוג שלה אפ"ה הדין כן - גם כתבתי ע"פ והוא מתו' פ' המקפיד (דף ל"ה ע"א דא"ג דאמרי' בעלמ' דנפשי' דין לוקח י' לו ופעמי' דין יורש ועבדין ליה לבעל הטוב לו יורש ליה כ"ה היכא דלי' ניה פסידא לארריני אבל הכא אי עבדי ליה ליוורש להסויר

מאיתמ' דימתי מתי נכר וכו' אית' כפ' י' נוחלין ס' וסעיקר נראה לי כח"ס דהנה' מרכיז פ' המקפיד דשהכי הכי כיון ששמו חמנו קודם שפסדת אלף שעדיין בריך חיקון ור"ל דכיון ששמו חמנו קודם שפסדת אלף ולא נחמ' כח' בופס נקרקע זו קודם חיותו בעור שהיתה תחת הבעל ואל' אפ"ה לומר חיותו הוי רלווי וגם הוי כמלוה ואין הבעל יורש חלוה ולא רשוי אלף חותקו כחו

טור סכ"ח (ב) וי"א דוקא כמחה סאמס

וא היתה השומא בטעות כגון ש"ח שפשע וחייבוהו לשלם ושמו קרקע שלו י"ט ואח"כ נמצ' שהפקדון היה ברשותו (כ"י פ' המקפיד) או שנאבד ומצאו לא הוויא שומא והררא אפ"ה מכרה הראשון או הורישו וה"ה אם שמוה לב"ח בחובו ואח"כ נודע שהיו ללוה מעו' מצויים רהוי שומא בטעות ואם ירצה המלוה יכוף ללוה שיקנהו ויתן לו מעותיו אבל אם העשיר אח"כ אינו יכול לכופו שיחזיר ויקנהה :

קר דין ביה מאוחר שקדם ונכה מקרקעי או משלטני וכו' טז סעיפים :

א (6) מי שיש עליו בעלי חובות הרבה כ' כל מי שקר' זמן קנין של שטר קודם הוא לגבות בין קרקע בין משלטני אפילו אם הגיע זמן פרעון של המאוחר קודם בין מלוה עצמו בין מלקוחות ואם קרם המאוחר ונכה קרקע אפילו הגבו לו בפני המוקדם ושקט מוציאין מירו : כנה (רש"י ס' הל"ק ק"א) מיהו כספ' לגבות גוב'לו וכשיבא זמן הראשון לגבות יטרוף חמנו ודוקא כשכא לגבות מקרקע (ס' כרמ"ב) אבל כשכא לגבות משלטנין וכל בע"מ (הראשון) לעטון שלא להגנותם פן יכריסו או יפסידו דאם יבטל המאוחר שוב לא יוכל המוקדם להגות ממנו אבל אם הלוה עצמו כותס לו (ס' כרמ"ב) ומס' מיימוני ת"ש פס"ט ס' מ"א) י"א דאין בעל טוב המוקדם יכול לחמות וכל זה במלוה כשטר אכל

הויבעל יורש לא הוי הסדרין לים סבי ואל' ס' דקס תלמודי בעל כנסים אשמו לוקח הוי למ' אבירך אלף חסום לא חסר והספ' מ"ס המוספי' דהא"ש לא מהרר' ליה א"ב צטרך ולא חסום לא חסר כו' אכל מי כווי יורש הוי מהרר' וכח"ס סר"ס דירוש' מחילה חזורת וזכנה פ' מורחא דלעיל ה"טו סבור'ס' חמ"ס חייבו לפע"ד ל"ס' דתלמוד' דזכנ' לו אורח' לא חסמת סכא וגם בכמה דוכמי אחר' כ"ס אורח' הוי' אפ"ה מחילל לכך ל"ל ברבת התוספות והרמב"ם עכ"ב ח"ס מלוה ומ"ג ע"ן צ"ד סוף דף ק"מ וסאר פוסקים דאפי' גרוסה מחילל אכנה חזורת וכן מוכח דעת ה"ה ור"ל כח"ס כ"י לרע' הרמב"ם ע"ס וסאפי' בעל א' כווי אחר' דהוי כיווד הוי מהרר' ולא שייך ביה אדעת' דלרעא נתיב כיון כהה' לו חלק ג"כ בפירות חמ"ס עור כ"ל דהכי פירושו דס"ס שחו לה לאשה ואיכ"ס' א' שמו חיה דאשה ואיכ"ס' ומחה בעל כנסים אשמו לוקח הוי כו' דהכי דייקת ליה לא קח' תלמוד' נתיב דירוש' ומחה ואפי' ס"ל דארוס' נתיב קמי' ח"ה גר' דרוב' קאחר כפי' ומחה דמי חמ"ס מהררי ליה דלע' הוי כלקות לפע"ד ירד' וזריס' דוקא לא חתם דמי חתם אפי' יורש לא מהרר' דאפי' ירוס' מחילל אינה חזר אבל כש' חתם א"ב כסבינין לים כלקות ולא חסר' ואי לא הוי כלקות היתה האשה כרוכה להסויר ומיימי חר' יוסי דר' חייב' ללוקח הוי אפילו חמ"ס חידו' חיר הלקיחות אלהא דהוי כלקות ראשון והלכך לא חסר' וכן פ' פירכ' במג' כסבי' דהיידי חמ"ס אלף ספי' גם ספיס' חמ"ס ונ"ל שלא היה גורם' נתיב' ומחה אלף כחו סהוב כר"ף ולפע"ד עוקר כח"ס וגם נראה דר"ס והר"ס והסו' דר"ס דר"ס דמחה על"גו אהר' כהני' וס' וס' דמ"ס החר' ל"ל דלע' הוי לוקח לפסיד' דיר' אבל היכא דשמו לה לאשה חמ"ס דאפילו חמ"ס לא מהרר' ולא חס' למעלה ור"ף : ד' וי"א דוקא כמחה כו' והכ"ס כמכ ככאן ונא"ס ס"ס ג"א וגם להר"ס והסו' ל' דוקא כמחה ט"ס וכן ב"ל עיקר דהה' הר"ס והסו' מ"ל כ"ס א"ב א"ס דאפילו נוק הקרקע מוציא הבעל מיר' הלקוחות אפי' נכנסו מלוג אפילו חמ"ס והביא הרכ' כמחה ס' ס' דעתם וכן דעת הרמב"א והר"ן דפרק גערה שכתב ונא"ס כמחה דר"ל שגם הרמב"ם סו"ב כן ודלא כס"ר וסאר אחרונים ע"ס ונא"ס דמ"ס לית ליה אלף פרי וק"ל קנין פ"ל חקנין הנוף דמי' ח"ה כיון דלכתר תקנת אוס' הדין חזויה חיר הלקוחות אלהא דמחה סו' לוקח למעריע משנת שאין ונ"ל קבוס' בנוף חמ"ס וכן משמע בהמובל (סוף דף פ"ט) ע"ס דגוס נראה לפע"ד לייסב' ספקא חמ"ס פ"ס י' נוחלין דף קל"ט ריש ע"ב פ"ל דרמ"ס ע"ס ודוק אבל היכא דשמו חיה דאשה ואיכ"ס' כ"ל דלרמ"ס וסו' דוקא חתם אבל חמ"ס החר' ל"ל דלא סווי' כלקות לרשותי וכת"ס לקחן ואם כן הוכס"ס שלם ומסר' ליה אבל חתם דלא הוי יורש רהוי כרואו וכתלוה שאין הבעל יורש דלאו מלוה והלכך לא מהררי' ליה וכת"ס לקחן ור"ף :

מחלואו אפ"כ וכן ה"א דעת רס"י ור"ה וכת"ס הכ"י ס' סמ' ע"ס ור"ף :

א כל מי שקדם זמן קנין של שטר קוד' הוא לגבות בין קרקע בין משלטני כו' דברי המחבר זרינין ביאר דקסה הלא אין קדמי' כמטלטלי' ונח"ס הסו' והמחבר כסמון כס' נהדי' ע"ס ואף שהרמב"ן כתבתי סוף ס' ס' והביא כ"י כס' וס' כמ"ס כתב' ונ"ל אלף אשני סוכר דוק' בקדם המאו' ונכה משלטני' אמרו דאין מוציאין מירו' הא אם באו כה' לגבו' אין לחאומר כלום במקו' המוקדם ע"ס - אבל שאר פוסקי' לא ס"ל הכי וכמ"ס בקשותי' והאחרתי' כוס וכתבתי דגם הרמב"ן לא לדינא להלכס כתבו כ"א לסבר' בעלמ' והוכחתי כן מלשונו ס' וגם כד"מ ס' כתב דלא ק"ל בהרמ"ן כן כ"ל ע"ס וגם כע"ס סוף שער ח"ג וכתב' דוכתי' - ודוקא לומר דמיייר דהקב' לו המטלטלי' אגב קרקע דכאן לא איירי עדיין מזה עד סוף ע"ס - גם חמ"ס מור"ס אחר זה כנ"ס ונ"ל ועוד דאם יבנה המאוחר שוב לא יוכל המוקד' להגות מירו' מוכס דלא איירי כהקב' לו אג"ק דא"כ הוי יכול לתזור ולגבו' חמנו דהא כס' מוקד' ומאוחר לית ביה משום תקנת השוק וכמ"ס הכ"י המחבר כס' ס' וכס"י ק"א וכן קסה זה אמה שחסי' המסחר וכתב בין מלוה עצמו בין מלקוחות הלא אין טורפין מלקוחות מטלטלי' ואף אם קבו להמלוה המטלטלי'

אנ"ק אכתי' חפני תקב' הסו' אין טורפין מהן וכמ"ס הסו' והמ"כ כס' וולקמן כס' ק"ג וק"א ועוד שהתחיל כבין במקרק' בין כמטלטלי' וס"ס וכתב ואם קדם המאוחר ונכה קרקע ואם כריש' כמטלטלי' אנ"ק איירי' גם ספיס' בקדם ונכה ה"ל דינו כמטלטלי' אנ"ק - ונראה דעיקר כוונ' המחבר ככאן אינו אלף שגא לנמינו דאין הולכין אחר קדימת' ומן הפרעון וכו' שוין הן קרקע ומטלטלי' דאף כמטלטלי' לא אמרי' דינכס' נלדס זה שזמן פרעונו קודם והכי הן הלעות דברי המחבר כל מי שקדם זמן קנין שטר קודם לגבות בין קרקע בין משלטני' דייבנס' כד' הוא מן רין תורה דק"ל סעיבודא דאורייתא ונ"מ בו דגם לאח' תקנת חמ"ס לפסות לא אמרינן דכפל טוב המאוחר שקדם ומן פרעונו יסיה קודם כנבייה וגם איכא נ"מ לדין אם הקב' לו מטלטלי' אנ"ק אבל אין עיקר גוונת המחבר לזה אלף למ"ס ומ"ס סתם ואחר ס"ס וכתב' התחיל וכתב הדין לפי תקנת מ"ל וזו"ס ואם קדם המאוחר ונכה קרקע ור"ל לאפוקי מטלטלי' וגם י"ל דת' ס' קרקע משום דכע' למכת' בו הרבות' דאפי' נכהו בפני המוקדם ושקט כו' דאין דרך המלוה לשנותו כשקדם המאוחר ונכה בפניו מטלטלי' חשני היראה שמה יכרס' או יפסידו משא"כ בקרקע וכמ"ס מור"ס כנ"ס כסבי' כסמון דוד' וכו' דלא כ"ע"ס שכתב כר"ס וס' דהא דאמרינן אין קדימה כמטלטלי' היינו דוקא אם קדם המאוחר ונכה אבל אם באו לכ"ד יחד לגבות המוקד' בין קודם לגבות ונראה שכ"כ חתמה שראה שהמחבר כתב כאן בין במקרק' בין כמטלטלי' וסכ"כ הביא כמרוס' ס' ס' חסובת הרמ"ן כן כ"ל ומ"ס דקס' נכסו כאן כס' ע"ס ונכס' י' לשנו' ס' דברי הסו' והמחבר וכבר הוכחתי דהרמב"ן גופא לא פסק כן להלכס וככ"ל וע"ס עוד כממון כס' וס' : כ' אפי' הגיע זמן הפרעון של המאוחר קודם ל' הסו' כאן כגון שלום כשטר מראובן כניסן וקבע לו זמן הפרעון לשנה ואפי' לזה משמעון כאייר וקבע לו זמן בפני סנה ע"כ :

קר א מי שיש עליו בעלי חובות הרבה כ' כל מי שקר' זמן קנין של שטר קודם הוא לגבות בין קרקע בין משלטני אפילו אם הגיע זמן פרעון של המאוחר קודם בין מלוה עצמו בין מלקוחות ואם קרם המאוחר ונכה קרקע אפילו הגבו לו בפני המוקדם ושקט מוציאין מירו :

א (6) מי שיש עליו בעלי חובות הרבה כ' כל מי שקר' זמן קנין של שטר קודם הוא לגבות בין קרקע בין משלטני אפילו אם הגיע זמן פרעון של המאוחר קודם בין מלוה עצמו בין מלקוחות ואם קרם המאוחר ונכה קרקע אפילו הגבו לו בפני המוקדם ושקט מוציאין מירו : כנה (רש"י ס' הל"ק ק"א) מיהו כספ' לגבות גוב'לו וכשיבא זמן הראשון לגבות יטרוף חמנו ודוקא כשכא לגבות מקרקע (ס' כרמ"ב) אבל כשכא לגבות משלטנין וכל בע"מ (הראשון) לעטון שלא להגנותם פן יכריסו או יפסידו דאם יבטל המאוחר שוב לא יוכל המוקדם להגות ממנו אבל אם הלוה עצמו כותס לו (ס' כרמ"ב) ומס' מיימוני ת"ש פס"ט ס' מ"א) י"א דאין בעל טוב המוקדם יכול לחמות וכל זה במלוה כשטר אכל

קר א מי שיש עליו בעלי חובות הרבה כ' כל מי שקר' זמן קנין של שטר קודם הוא לגבות בין קרקע בין משלטני אפילו אם הגיע זמן פרעון של המאוחר קודם בין מלוה עצמו בין מלקוחות ואם קרם המאוחר ונכה קרקע אפילו הגבו לו בפני המוקדם ושקט מוציאין מירו :

א (6) מי שיש עליו בעלי חובות הרבה כ' כל מי שקר' זמן קנין של שטר קודם הוא לגבות בין קרקע בין משלטני אפילו אם הגיע זמן פרעון של המאוחר קודם בין מלוה עצמו בין מלקוחות ואם קרם המאוחר ונכה קרקע אפילו הגבו לו בפני המוקדם ושקט מוציאין מירו : כנה (רש"י ס' הל"ק ק"א) מיהו כספ' לגבות גוב'לו וכשיבא זמן הראשון לגבות יטרוף חמנו ודוקא כשכא לגבות מקרקע (ס' כרמ"ב) אבל כשכא לגבות משלטנין וכל בע"מ (הראשון) לעטון שלא להגנותם פן יכריסו או יפסידו דאם יבטל המאוחר שוב לא יוכל המוקדם להגות ממנו אבל אם הלוה עצמו כותס לו (ס' כרמ"ב) ומס' מיימוני ת"ש פס"ט ס' מ"א) י"א דאין בעל טוב המוקדם יכול לחמות וכל זה במלוה כשטר אכל

שפתי כהן הושן בשפט יקר הרכות גביית כלה מאירת עינים

בני חסד וכל מי שיש בו חסד... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן...

כ וסור ולוה כו' אע"פ שכתב גם להשיב... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן...

מתוך אזהרת שמשעבד כעלה... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן...

הנהגות בעלי חכונות הרבה... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן...

וכתבו לו מה שאני עתיר לקנות... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן...

זכרתי ונחמה אתה שאתה... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן...

מכור בנחלת אביהו ואין לך... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן...

אחר כך וגם דברי חסד... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן...

דקשני דכל היד דבכח לקיים שניהו מקיימין... וסופו יסוה סגן... וסופו יסוה סגן...

מאירת עינים חושן משפט קד הלכות נבית מלוח שפתי כהן רך

עסקין דיונה לתכונב' שטרות על הלואה אמת : ולא
כ'ע' דתלה הטעם כעדים ז' דקוקה דעדי' לא מתתי' אסוכ *

א' נ'ע' ע'כ' ד'תית כשעדי' ב' שטרות אמת כן אכל כשעל כל
שטר קתומים עדים מיוחד' לא שייך הוי שפתי וק'ל : לא

מלוה ע'פ קודמות כו' עשמו
ד'ע'ל דכיון דשיעבוד דאורייתא

הוא כחבר וכטעם שיעבוד שטר
אינו נוכה חלקיות מאומים
ומתי שאין להן קול כך אינו נוכה
מוכח' סתעבדו לאחר

הטור
אכל מלוה ע'פ

קודמת לחלוה ע'פ
הואוהרת עכ'ל . והמחבר לא
הוצרך לכתבו דלמאד עמ'ס

דמלוה ע'פ מוקדמת אפילו
לשט"פ מאוחר' ועמ'ס מור'ס
כריש ס'יזה כסוף הנה ראשונה
דמלוה המאוחר שקלס לחלוה

ע'פ מוקדמת ונכה מה שגכה

נכה והוא מדברי הרן (שפסק דעת הר"ף שבכאן) בפ' מי
שרהים נשו' (ריש דף תקכ"ד) ע"ש וכדי ליישב דברי מור'ס

שהביאו וכן פסק כר' האי דפליג עם הר"ף כתתתי לעיל שם ישוב
ע'פ וכפריוס כתתתי דהר"ף דה"פ העור כאן איירי כשע"כ

כסויו לכל א' כפני עדי' ונכוה נתייב מור'ס ג"כ (כמ"ס שהביאו)
וכלל' שמוכרח' לפרס דברי הטור כן כדי שלא תקטע עליו ממו'ס

אח"כ כמ"ס ט' ש' שכתב הרמב"ר דראה כמותר לט' לפניו זה
וגם כתתתי ע"ס שהכ"ט חמלק כהדיא כן ע"פ וכו"ס כפריוס

ונדריש ע"ס . וראה דכל הכי הקדמות היינו דוקא לנכות
מקרקעי בני כרי אכל לא לענין מטלטלין דכבר כתבא בסי' זה

דלפי' כשני שטר' שווין כן בנכיות מטלטלי' מהאוח' להמקד' משו'
דאין קדמי' במטלטלי' : לב ש' אחר לו ואחר' לפלוני כו' ז' הטור

ס'י' ו' א' סו' ג' נוס' דכי היכי שהן קנוי' לו לענין שיעול' למוכר'
דקי'ל יוד הקאשון ומכר אין להשיג אלא מה ששייר הראשון

לשעכרס והרמב"ם סו'ל' וכתב דוקא למוכר' יש בידו דאין לא
נשתייר בו לשיג הכא אחריו כלום ש' אחר לו ואחר' לפלוני כו' ז' הטור

הראשון לפדותו ומלא ששייר לפני מידי וכל שיש לפני זכות כו' לא
הל שיעבודו דהראשון כ'כ' המ'מ' וכו' המחבר כאן : לג אין כ"ד

מגנין אותו מנוק' הנכסים כו' כן פסק הטור ג"כ כאן ע"ל סימן
רמ"ט שפסק הטור בשם הרמ"א והר"ס דאש'ט' של ראשון נוכה

במכותה שהוא אקר מיתתו דהראשון ועד' ש' שנקתי בין כמות
לסוכ אכל המחבר מחתה אמת ע'ס ופסק שם כמו שפסק כאן :

לד ריבית שעלס מוחן השטר כו' ש' משטרות של שמעון וכן
שו' כ'תשובת רשב"א ועד'מ' : ל'ס' אין כדברי שמעון כלום

ע"ל סימן פ' ו' ס' א' סכת מור'ס ז' ד"א וכו' תשובת מהר"ל
דיוכל שמעון לפדות משכון של ג'וי מראובן ונותן לו קרן וריבית

כ' מלוה בשטר כו' פסק כרב האי ותינו ע'פ מ"ס בכהה הכית כיון דהרב
שמרי כתב שדעת הרמב"ם כר' הכי הכי נקטי' אכל לפע"ד סו' פירוקה ל'ס'
חמור ונ' דרבי א' המחיר לפע"ד אינו מוכרתי' דע"פ שפרמ"ל לא מילק

עכ"ל במו"ל בשטר חיייר אסרי כתב שם כיון תלו' נכחו בין חלקות וכן תחת
פנה פעמים ברימב"ם שכתב תתם ומיירי במלוה בשטר גם ככ'י חתמה
שכתב' הדיא כו' דעות ולא הכריע

ובכשתיון נכסיה' שפר"ס מרש'ס
סו' א'ינו אלא הנכס'ת כתב שכתבוה

רב האי הסופרים שזכור והפלה כדברי
סרי"ף ולא כן כרי הכי"ף ונכסיה'
ורמב"ן ז"ל מסכימ' לרמב"ם ז"ל וכן

מכא"פ שפסק הרימב"ל פ"ק דקדושין
ב"ס (דף י"ז ע"ב) עיין ע"ס שני
רמב"ם חייכו ר' ירושם כתב שראה

סיק' כרב האי ונד'ח' כתב בשם הרדכי
פ' כל הסכנע' כרב האי לפע"ד חר"י
ע"ס לא עתקי' אלא שערי ד' אלא

ומ"ת נראה דאף רב האי לא מיירי אלא
בחסת הלוח בשטר אלא כשעדי לו
בכסים נפירוט בשטר חודס רב האי

דכה אחר' בכל רוכח' דמלוה ע'פ
אינו נוכה מכסים שפועריו ותחת
דאפי' אינו חמבור' רק משועריו וכן

משמע מדברי הפוסקי' כהרבה מקומות
וכן נוהגין אך בדמטנות כמ"ס סימן
תתקי"ד משמע דאפילו משועריו

כפירוט מלוה ע'פ מוקדמת' קודם ויחיד
הוא גם תת' מילק כמ"ת כיון מלוה
ע'פ שקבל' שפרות ז' אלא ד'ע'ל הנה

(סוכ מלאמי כמסכת טע"ל מ"ס ח"ס
ס'שכ"ב כמ"ר אע"פ דהין מוכרי'
הרמב"ם רמ"א מרבת בין מן הלוקחות

לא מיירי אלא בשטר והמב"ם השיב ע"ל ע'ל כ"ה' סוכ סתורף ג"כ
כחוב ע"פ וקמו אסוכר הרמב"ם ז"ל כ' ע"ל וכ"כ ר' האי ז"ל בתשו' וטיון שפסק

סרמב"ם ז"ל ולא מילק נראה שסוכר כרדיו' עכ"ל ורדיו' תחתיו חלן מ"ס
ובס' עסק סוכר סתורף ג"כ כחוב ע"פ רמב"ם פסו' ב' חמס' ז'ס' וכל הפוסקי'

דאינו סתורף אלא ה"מ ורמב"ם ר' האי מיירי לענין בני כרי) גם ג"ע בתשו'
הרי"ף שנכנסת השמע ע'ס שאין הלוח בשטר קודם רק הס' פוס' אך חדברי

בעה"מ והפוסקי' לא שמעו כן וחמלמי בתשו' מהסרד'ס ס'י' ע"ר"ה דף קכ"ג ע"ב
כתב ג"כ שראוי לפסקו כדרי"ף כ"ס ע'ס (ותיין נבעט שיעור דף ק"ג ע"ב)

ס'י' ו' א' סו' ג' נוס' דכי היכי שהן קנוי' לו לענין שיעול' למוכר'
דקי'ל יוד הקאשון ומכר אין להשיג אלא מה ששייר הראשון

לשעכרס והרמב"ם סו'ל' וכתב דוקא למוכר' יש בידו דאין לא
נשתייר בו לשיג הכא אחריו כלום ש' אחר לו ואחר' לפלוני כו' ז' הטור

הראשון לפדותו ומלא ששייר לפני מידי וכל שיש לפני זכות כו' לא
הל שיעבודו דהראשון כ'כ' המ'מ' וכו' המחבר כאן : לג אין כ"ד

מגנין אותו מנוק' הנכסים כו' כן פסק הטור ג"כ כאן ע"ל סימן
רמ"ט שפסק הטור בשם הרמ"א והר"ס דאש'ט' של ראשון נוכה

במכותה שהוא אקר מיתתו דהראשון ועד' ש' שנקתי בין כמות
לסוכ אכל המחבר מחתה אמת ע'ס ופסק שם כמו שפסק כאן :

לד ריבית שעלס מוחן השטר כו' ש' משטרות של שמעון וכן
שו' כ'תשובת רשב"א ועד'מ' : ל'ס' אין כדברי שמעון כלום

ע"ל סימן פ' ו' ס' א' סכת מור'ס ז' ד"א וכו' תשובת מהר"ל
דיוכל שמעון לפדות משכון של ג'וי מראובן ונותן לו קרן וריבית

שעלה עליו ונכה חובו מהמותר ושכן כ'ל עיקר ולא דעת הסו'ל'
עכ"ל כר' א' סו' ה' ה' ס' ע"ב במסודים ס'ל'ס' ומור'ס כתב
שם ב' ד'מ' ג"כ דכ"ל דעת הי'ס אומר' ע"פ וכן כתב המחבר דעת

הרמב"א ומור'ס לא השיג עליו כאן לא כד"מ לא כפ"ש דשאני
הכה דשמעון טוען ע"ס ראובן כשעה שבא ראובן לנכ"י שטרות וז'
שלא ינכה חרוב' ע"ל שפלה לו על נכסי הכותי' למטר' משעה שלו'
לו שמעון משא"כ כמ"ס ס'ו' דשמעון רונה לפדות המשכון וליתן

לראובן חריב' עד אותו סו' אלא שמתכאן ולהכה לא ישול ריב' אלא
יקבל ממנו דמיו קרן וריב' לית לו המשכון וכעין זה כת'
הר"מ ע"ס ע"כ ע"ש : לו שהרי אין ס'ס כוטל כראוי וכת'

מדברי סו'י'ב דחוז הטעם אין ב'ס' גובה משכר פעולתו
שמעול'ל' כל לידו ומת ועד'מ' ס'ו' דכת' ע'ז'ד'כ'ס הרמב"ן ודל'ג
כפ"י מ'ס' סכת דר'י' בה"ש

ל'ס' מ'ס' סכת דר'י' בה"ש

מאירת עינים חושן משפט קה הלכות גביית מלוה שפתי כהן רכא

הוא כזכי והמספר כתב כאן מן זוכי לכל מה כדאית ליה : ו
שהוא נברא דמפסיד כו' בטור כתב עוד כנון דתפס כשעת מליו
וכדי שלא יעשה מטלטלי אצל כניו . והמספר השמיטו מסני
שכנון הזה נובין מתק"ח מטלטלי הירשי : ו דוקא דנקט כ"ח

ואפי' אין הזוכה מכיר לאותו פלוני

מבעלי חובות יכולים לגבות מאלו שכבר זכה בהם אחר :
ד אם אין עליו חוב לאחרים וזכה התופס לב"ח (סור"ט"כ"ט
ה"ק)

שהוא נכרא רמפסיד נכסי או שהעני וירד מנכסיו ואפילו תוך
זמן מהניא תפיסה אם אין לו נכסים אחרים ויפסיד הלוה אי
לאוהך תפיסה (סור"ט"כ"ט ה"ק) ו דוקא דנקט בעל

חוב שטרך ביריה ריכול השתא לקיימו אבל אית ליה ליה
ראיה והלוה מנכחי מהררי ממונא למריה (ד) ולא מצוי

למימר קבעו לי זמן רמיינא ראייה :
ה (סור"ט"כ"ט ה"ק) התופס לב"ח במקום שאינו חב

לאחרים (ה) חייב באחריותו : יוד (ו"ה"ט"ו)
חייב באחריותו (סור"ט"כ"ט ה"ק) (ו) אם יאמר הלוה

לתופס קבל עליך אחריות כפי' או החור לי מה שתפסת דלא
מהימנת לי שומעין לו :

ו (סור"ט"כ"ט ה"ק) (ז) נפקד שתפס בפקדון
לתפסו לב"ח במקום שאינו חב לאחרים מועיל לו תפיסתו

לענין זה שאם מת המפקיד אינו נעשה מטלטלין אצל בניו
ושביעי' אינו משמשתו (כן פ"י"כ"ט) יב ואם הנהו

באגב או בקנין סורר או מתנות ש"מ אינו נתון ומ"מ אם אין
בעל חוב כאן אין הנפקד יכול לעכב הפקדון בשבילו ואפילו

אם הלוה מודה שהרין נותן בכל פקדון להחזירו למי שהפקידו
אצלו ואם יש לאחרים זכות בנרי הרין בניניהם (ח) ואם

מסרו הנפקד ליד מלוה (ט) פטור ואפי' היה שומר שכר
(סור"ט"ט) (דכ"ה"ט"ט ה"ק) חייב מחזירו למפקיד יג (יוד) הוא היה
גרין לשלם למלוה :

א מלוה

דיוס פלוגתא בלשון מן אי הוי כזכי והמספר כתב כאן מן זוכי לכל מה כדאית
ליה עכ"ל פ"ט"ו ר"ל במתנה ובאן חייבי המספר נס כן מספר המספר כמ"ס
נ"ס"ק"ד ועיין בה' מה' שהביא ב"י ור"ק : ד ולא הני למיטר קבעו וכו'
הסור פ"ט ע"ז וכתב ר"ל אומרי' לו ליסבע מיד וכו' עכ"ל מ"מ"ט א"ע"ל
בניקום כ"ח שטרך ביריה קאי וכן הוא כסור עיין בתשובת מהר"ם סימן ע"ב

ועיין בתשובת מהר"ם ח"א סי' ק"ה ור"י :
ה מייב באחריותו - וכ"פ בה"מ ו"ט
אינו רוצה לקבל אחריו' לא הוי תפיס'
כלל ע"ס שכתב דגם הר"ם א"ע"ל
מורה לזו ודלא כהסור ע"ס ודבריו

פ"ע כי ראיות מהמנ' לבעל העיסוד
אינו ר"ט"ט"ט - כתב בה"מ וזכרתי
ד"מ"ט א"ע"ל ודלא כהסור ע"ס
הלוה שישלם כי אין לו דין ודבריו על
המוסר עכ"ל ומכ"מ חולק עליו ואין

דבריו נכונים וסר"ט"ט שהביא
הסור"ט"ט אינה ראיה דהא סר"ט"ט נופיה
כתב ש"ס ליתום כפרו וכל אחריות
דהקלו ע"ס וטור דש"ט"ט חסד דהחוב
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח
במשכ"מ ח"כ"ט א"ח א"ח א"ח א"ח א"ח

שפתי כהן הושן משפט קו הלכות גביית מלוה מארת עינים

קו א בספר חקיים... קו א בספר חקיים... קו א בספר חקיים... קו א בספר חקיים... קו א בספר חקיים...

קו א סולקין ומודיעין דשמיא... קו א סולקין ומודיעין דשמיא...

קו דין הכא ליפרע שלא בפני בעל חובו

ובו נ' סעיפים

א מלוה שבא ליפרע (6) כשטר מקוים שבירד שלא בפני לוח... א מלוה שבא ליפרע (6) כשטר מקוים שבירד שלא בפני לוח... א מלוה שבא ליפרע (6) כשטר מקוים שבירד שלא בפני לוח...

א מלוה שבא ליפרע (6) כשטר מקוים שבירד שלא בפני לוח... א מלוה שבא ליפרע (6) כשטר מקוים שבירד שלא בפני לוח... א מלוה שבא ליפרע (6) כשטר מקוים שבירד שלא בפני לוח...

הלכות גביית חוב מהיתומים

קו כופין את היתומים לפרוע חוב אביהם

ובו י"ב סעיפים

א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהן וכופין אות' בכך כמו... א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהן וכופין אות' בכך כמו... א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהן וכופין אות' בכך כמו...

א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהן וכופין אות' בכך כמו... א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהן וכופין אות' בכך כמו... א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהן וכופין אות' בכך כמו...

קו מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהם

דשיריט' במקום אביהן קיימי

א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהם דשיריט' במקום אביהן קיימי... א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהם דשיריט' במקום אביהן קיימי... א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהם דשיריט' במקום אביהן קיימי...

א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהם דשיריט' במקום אביהן קיימי... א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהם דשיריט' במקום אביהן קיימי... א מצוה על היורשים לפרוע חוב אביהם דשיריט' במקום אביהן קיימי...